

DAIFUKU

爆竹

ระเบิด

敬文堂

敬文堂

โท คัตสึโอะ- เขียน
บันทึกที่ ประดิษฐานด้วย มิยา

ระเบิด

ระเบิด

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

โก คัตสึฮิโระ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐานุกรษ์ แปล

ระเบิด

爆弾

โก คัตสึฮิโระ เขียน

บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ แปล

Bakudan © 2022 Katsuhiko Go. All rights reserved.

First published in Japan in 2022 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2567

ISBN 978-616-14-0549-6

คัตสึฮิโระ, โก.

ระเบิด.- กรุงเทพฯ : ไตฟูกู, 2567.

392 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0549-6

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดทำและจำหน่ายโดย

อลีน เอลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ คณิต นนทเปารยะ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ทินภาส พาหะนิชย์

ปิยวัฒน์ หงส์พันธ์

ภูสุรี ภูมภัฏ

Pong songsai รุ่งฤทัย ศรีสุข

รุ่งฤทัย ศรีสุข

อภิญญา ผาสุตตะ

อัคคณัฐ ชุมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณะ

บริษัท บิ๊ก ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์ 0 2415 2621 0 2415 6507

พูนู
ns:ดาชนอนสายตาธิบดี
www.greenread.com

คำนำสำนักพิมพ์

โตเกียวตกอยู่ในเปลวเพลิง ความยุติธรรมจะช่วยปกป้องผู้คนได้หรือไม่
เมื่อชีวิตผู้คนที่เหนื่อยล้าในเมืองซึ่งเต็มไปด้วยความเร่งรีบถูกตอกย้ำ
ความปั่นประสาจากการทำนายของศัตรูเพียงคนเดียว แต่เป็น “ผู้ไม่เกรงกลัว
ต่อสิ่งใด”

ขอแนะนำความสนุกที่อัดแน่นด้วยรสชาติตื่นเต้นสุดระทึกใน “ระเบิด”
จากปลายปากกา ของโก คัตสึฮิโระ การ์ตูนตีรางวัลชนะเลิศระดับประเทศ
Kono Mystery ga Sugoi 2023 (このミステリがすごい 2023) Mystery ga
Yomitai 2023 (ミステリが読みたい 2023) และเข้าชิง Japan Booksellers' Award 2023
(本屋大賞 2023) Naoki Award 2023 (直木三十五賞 2023) ยอดจำหน่าย
สูงสุดในญี่ปุ่น

เรื่องราวของชายชนชั้นล่างผู้ถูกจับด้วยข้อหาเพียงเล็กน้อย เอ่ย
คำทำนายในระหว่างสอบสวนว่าจะเกิดระเบิดที่ตึกร้างย่านอาซากุสึบาระ
และจะมีระเบิดอีก 2 ครั้ง สายสืบบีบเค้นคำตอบเพื่อหยุดยั้งระเบิด แต่
เขาก็มีฝีปากเก่งกาจจวบจนไม่รู้แม้แต่ตัวตนที่แท้จริง หรือว่าชายร่างอ้วน
คนนั้นจะมีสัมผัสพิเศษจริงๆ แล้วระเบิดอีกสองลูกที่เหลือ อยู่ที่ไหนกัน
ความลึกลับที่ไม่หยุดนิ่งจะทำให้หวาดกลัวกับเจตนาอันชั่วร้าย

สำนักพิมพ์ไต้ฟูกู ขอติดบัตรไขคดีพิเศษแก่ผู้อ่านทุกท่านเดินเข้า
ห้องสอบสวนสถานีตำรวจโนงาตะพร้อมกันในครั้งนี้ กับเรื่องราวการต่อสู้
ค้นความจริงของตำรวจ และผู้ร้ายจอมวางแผนผ่านบทสนทนาที่เต็มไปด้วย
กลอุบาย ดุเดือด ลุ้นเหนือไซก จนนกจะถึงบทสรุปสุดท้ายภายใต้สงคราม
ประสาจิตวิทยาเก้าหางสุดสะพรึง

สำนักพิมพ์ไต้ฟูกู

ประวัติผู้เขียน

โก คัตสึฮิโระ

เกิดเมื่อปี 1981 ในเมืองฮาชิโนเฮะ จังหวัดอาโอโมริ เป็นชาวเกาหลีที่โตมาในญี่ปุ่น เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยศิลปะโอซาก้า และสำเร็จการศึกษาปริญญาตรี ภาควิชาทัศนศิลป์ในคณะอักษรศาสตร์ ในขณะที่ศึกษาอยู่เขาไม่ได้หางานในบริษัทใดเป็นพิเศษ หลังเรียนจบก็ทำงานพาร์ทไทม์เพื่อหาเลี้ยงชีพ เขากิจกรรรมส่งเสริมการขายออนไลน์ เขาถูกพุดถึงในที่ทำงานว่าเป็น “พนักงานพาร์ทไทม์ที่ห่วยแตก” และเล่าว่า “เวลาผมมาถึงพื้นที่ที่ผมรับผิดชอบ ผมจะไปร้านอาหารครอบครัวและอ่านหนังสือที่นั่นก่อน” ในที่สุดเขาก็ถูกไล่ออกเพราะถูกจับได้ว่าเขาโดดไปกินเนื้ออย่างขณะทำงาน ในตอนแรกเขาเถียงกลับไปว่า “มีหลักฐานใหม่ว่าฉันออกไปกินข้างนอก” เขาหางานพาร์ทไทม์อื่นไม่ได้และรู้สึกไม่มั่นคงกับชีวิต ทำให้ต้องเริ่มเขียนนิยาย

เขาเปิดตัวครั้งแรกในปี 2015 เมื่อได้รับรางวัล Edogawa Rampo Award ครั้งที่ 61 จากเรื่อง “Moral Time” นามปากกาของเขาตอนที่ได้รับรางวัลคือ “ริงโกะ คัตสึฮิโระ” แต่ตั้งแต่นั้นมาก็ใช้ชื่อ “โก คัตสึฮิโระ” เพราะนามปากกาเดิมอ่าน เขียน จำยาก ในปี 2018 เขาได้รับรางวัล Haruhiko Oyabu Award ครั้งที่ 20 จาก “Shiroi shoudou (白い衝動)” ในปี 2020 เขาได้รับรางวัล Yoshikawa Eiji Literary Award ครั้งที่ 41 และรางวัล Mystery Writers Association of Japan Award ครั้งที่ 73 สำหรับสารคดีและเรื่องสั้นต่อเนื่องเรื่อง “Suwan (スワン)” ในปี 2021 เขาได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล Naoki Sanjo Award ครั้งที่ 165 จากเรื่อง “Oretachi no Uta wo Utae (おれたちの歌をうたえ)”

ประวัติผู้แปล

บัณฑิต ประดิษฐาบุญวงศ์

นักแปลและล่ามดีเด่น รางวัลสุรินทราชา พ.ศ. 2562

ในวัยเด็ก อ่านการ์ตูนและดูรายการโทรทัศน์ของญี่ปุ่น จนได้มีโอกาสเรียนเอกภาษาญี่ปุ่นที่วิทยาลัยบพิตรภิมุข สมัยที่ยังเป็นระดับ ปวช. แล้วโชคดีได้ทุนรัฐบาลญี่ปุ่นไปเรียนคณะบริหารธุรกิจที่มหาวิทยาลัยโกเบ ทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท จบแล้วทำงานที่บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ คอร์ปอเรชั่น ประเทศญี่ปุ่น อยู่หลายปี รวมเวลาที่อยู่ในญี่ปุ่น 12 ปี

เมื่อกลับมาประเทศไทยไม่ค่อยได้ใช้วิชาบริหารธุรกิจ แต่ใช้ภาษาญี่ปุ่นหากินมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นงานในสถานทูตญี่ปุ่น บรรณาธิการการ์ตูนญี่ปุ่น ผู้ประสานงานการถ่ายทำสารคดีของสถานีโทรทัศน์ญี่ปุ่น หรือดีเจรายการเพลงและสาระจัดเป็นภาษาญี่ปุ่นชื่อ “Ohayo Bangkok”

นอกจากนั้นยังเคยเป็นบรรณาธิการวารสาร “Anone” เพื่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นฉบับแรกฉบับเดียวในประเทศไทยของสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่น ในพระบรมราชูปถัมภ์เป็นเวลา 19 ปีเต็มก่อนจะปิดตัวไป ปัจจุบันเป็นล่ามอิสระและยังรับงานแปล ทั้งงานด้านเทคนิคการบริหารและนวนิยายญี่ปุ่น

ผลงานแปล

นวนิยาย

“เกมซ่อนหล่าเอาตาย” เขียนโดย ยามาตะ ยูซุเกะ

“After School” “ฆาตกรรมหิมะ พระจันทร์ ดอกไม้” “เจตนาร้าย”

“พาเหรดแห่งความเสียบงัน” เขียนโดย ฮิงาชิโนะ เคโงะ

ฯลฯ

บทนำ

ย่านอาภิสาบาระในวันอาทิตย์ คนเยอะขนาดนี้เขี้ยวเหรอ ไฮโซโนะ
ยูการิใจห่อเหี่ยว ระหว่างลงบันไดเลื่อนจากชานชาลาของรถไฟเจอาร์
สายโซบุ ก็เจอสภาพเบียดเสียด แทบจะโดนตัวคนข้างๆ พอถึงชั้นล่าง ก็มา
รวมกับผู้โดยสารที่มาที่รถไฟสายยามาโนเตะ คนก็ย่งแน่นเสี่ยจนหายใจ
แทบไม่ออก ผู้ชายที่แซงขึ้นไปก็เอาไหล่มาชนเสี่ยจนยูการิแทบจะชะงัก
คนข้างหลังก็เลยมาชน ยูการิรีบขอโทษ แต่เขาก็เดินหายไปโดยไม่แม้แต่
จะชายตามอง พอผ่านเครื่องตรวจตั๋วได้ก็เจอกลุ่มเด็กสาวแต่งคอสเพลย์
โปรยยิ้มให้ ในกลุ่มนั้นมีเด็กหนุ่มด้วย ถึงจะเคยได้ยินมาบ้าง แต่พอมา
เจอของจริงตรงหน้ากลับรู้สึกเหมือนไม่ใช่เรื่องจริง หล่อนรีบจำผ่าน รู้ตัว
เลยว่าเหงื่อซึ่มาได้รักแล้ว

ถึงจะเข้าเดือนกันยายนแล้ว แต่อากาศยังร้อนขึ้น ยูการิคิดว่า
เป็นเพราะความร้อนจากบรรยากาศของเมืองมากกว่าอุณหภูมิของอากาศ
ถนนส่วนหนึ่งถูกปิดให้เป็นถนนคนเดิน มีผู้คนเดินสวนไปมามากมาย
เห็นได้ชัดเลยว่าทุกคนต่างมีสิ่งที่ตัวเองชอบ แต่นั่นกลับทำให้ยูการิรู้สึกแ่
เหมือนแกะดำที่หลงเข้าไปในงานของกลุ่มเพื่อนสนิท

ถ้าไม่ใช่กระโปรงฟูฟอง ไม่ใช่ผ้าปิดตาปลอมๆ อย่างนั้น แล้ว
แต่งหน้าแต่งตัวธรรมดา ก็ออกจะน่ารัก--- ยูการิซึ่งเคยเชื่อนั่นคือ
ความ “ธรรมดา” แต่ในเมืองแบบนี้กลับกลายเป็นปมด้อย หล่อนได้แต่
ก้มหน้า เดินตามแอปฯ แผนที่ในสมาร์ตโฟน

พระอาทิตย์ยามบ่ายคล้อยส่องอาคารตึกแต่งจุดขาดให้เป็นสีแดง
จู้ๆ หล่อนก็หยุดชะงัก พอหันกลับไป ถนนคนเดินก็ดูเหมือนงานวัดที่จัดอยู่
กลางชอกตึก ด้านในสุดเป็นทางยกสูง หน้าต่ารถไฟที่แล่นผ่านสะท้อน

แสงอาทิตย์อัสดง บรรยากาศชวนให้คิดถึงงานเทศกาลที่ใกล้เลิก พร้อมกับ
ความคาดหวังให้ราตรีมาเยือน สองสิ่งมาประกอประกกันสร้างความเฝ้าร้อน
อย่างน่าประหลาด

ยูการิหลบตัวเข้าไปฝั่งทางเท้า จากนั้นขบริมฝีปาก

จุดประสงค์ที่หล่อนมาที่นี่เพื่อร่วมงานสังสรรค์ของชมรม ยูการิ
เป็นคนเก็บตัว ไม่มีเพื่อนในคณะ จึงได้แต่อาศัยเพื่อนในชมรม หล่อนถูก
ชักชวนเข้าชมรมตอนเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ๆ แต่ก็ยังหนักใจที่จะต้องร่วม
งานสังสรรค์ หล่อนถูกบังคับให้ดื่มเหล้าทั้งที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ คงเพราะ
ร่างกายไม่รับ เลยไม่รู้สึกรว่าเหล้าอร่อย เมาแล้วก็ไม่ได้ร่าเริง มีแต่จะเปลือง
เงิน แต่ถึงอย่างไร นานๆ ครั้งก็ต้องไปเสนอน้ำบ้าง ไม่งั้นจะไม่มีที่ทาง
ให้อยู่ ถูกทุกคนลืมหืมเข้าจริงๆ

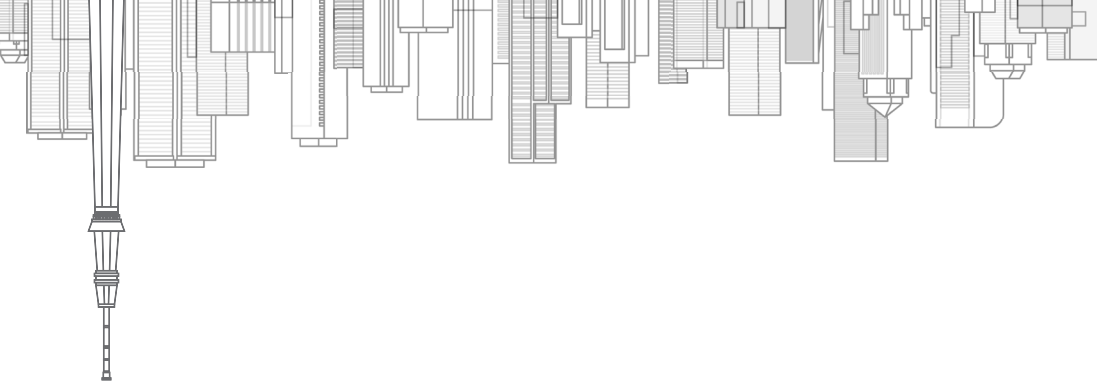
แต่ก็แค่ไม่กี่ชั่วโมงไม่ใช่หรอ

ถึงจะคิดแบบนั้น แต่พอเข้าใกล้สถานที่นัดพบ ก็อึดอัดอย่างกับ
มีแมลงมาไต่ทั่วตัว เหมือนจะไม่สบาย จะปฏิเสธด้วยเหตุผลนี้ได้ไหมนะ
ความรู้สึกแหยงแวนเข้ามา อิกก็รู้สึกว่าจะอยากเจอและร่วมวงคุยกับ
ทุกคนด้วย เพราะวันนี้ผู้ร่วมงานส่วนใหญ่เป็นคนค่อนข้างรู้ใจ ถ้าเป็นเพื่อน
ที่มีน้ำใจคนนั้น ทุกครั้งชั่วโมงก็น่าจะส่งประเด็นมาให้พูดด้วยสักครั้ง ผ่าน
ไปตั้งสองปีแล้ว จนป่านนี้คงไม่มีใครคาดหวังอะไรมากมายจากยูการิอีก
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องธรรมดาแค่ไหน หรือมุกตลกที่ไม่ซ้ำ ทุกคนก็ยังไม่ฟังแล้ว
พูด “หรอ หรอ” พวกเขาไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร แต่---

มีข้อความส่งเข้ามาทางมือถือ ยูการิสะดุ้ง สั้งหรวนไม่ได้ พอเปิดดูก็
เป็นดังคิด เพื่อนที่มีน้ำใจคนนั้นบอกว่าเป็นหวัด มาไม่ได้

“อะ โฮโฮโนะ” เพื่อนในชมรมมาชุมนุมกันอยู่ตรงหน้า ห่างออกไป
ไม่กี่เมตร พวกเขาโบกมือเรียก ทางนี้ ทางนี้ หล่อนจึงต้องโบกมือตอบ
อย่างเคอะเขิน แล้วบ่นยืม ทันใดนั้นได้ยินเสียงจากมุมมืดของหัวใจ

ถ้าตอนนี้มีลูกถูกกาบตตกลงมาที่เมืองนี้ได้ก็คงดี

บทที่ 1

1

“ว่าไง แก่ ดูสบายอกสบายใจเชียวนะ---”

พอโทโดโรกิ อีซาโอะร้องทัก ชายคนนั้นก็ยิ้มหน้าบาน เกาศีรษะด้วยความเคอะเขิน ผมสั้นเกรียนเหมือนมีตะไคร่สีดำเกาะ หน้าผากกว้างมันแผ่ลิบ คิ้วหนา คางสองชั้นทำให้หนวดเคราหรือมหม่อมหรือมดูเตะตา แก้มป่อง

“มาที่แบบนี้เป็นครั้งแรกนี่เปล่า”

“ครับ เอ่อ น่าอายจัง”

โทโดโรกิฟังคำตอบของชายคนดังกล่าว ขณะมองกระดาษโน้ตที่ได้รับจากตำรวจในเครื่องแบบที่อยู่ด้วย ตัวหนังสือเหลี่ยมๆ เขียนชื่อของชายคนนั้นว่า ชูซุกิ ทาโกซากุ อายุสี่สิบเก้าปี

“เล็กเหอะ อะไรแบบนี้” โทโดโรกิจใจปากกระดาษโน้ตใส่โต๊ะเหล็ก

“อะไรหรือครับ” ชายคนนั้นลืมหูลืมตาโพล่ง ดวงตากกลมโตเข้ากับร่างท้วมอย่างน่าขนลุก

“บอกชื่อจริงมาดีกว่า”

“อ๊ะ คุณตำรวจ ไม่ใช่นะครับ ใครๆ ก็ชอบสงสัยกัน แต่ผมชื่อชูซุกิจริงๆ นะครับ ชื่อชูซุกิ ทาโกซากุของแท้นะครับ”

“นี่แก” โทโดโรกิพูดกลางถอนหายใจ “เรื่องแบบนี้ตำรวจสอบสวนเดี่ยวเดียวก็รู้แล้ว ถึงจะโกหก ฉันก็ไม่โกรธหรอก แล้วก็ไม่ได้เพิ่มโทษด้วย แต่ก็

ไม่ช่วยลดโทษเหมือนกัน เพียงแต่เรามาคุยกันเหมือนเพื่อนจะดีกว่าไหม”

ตากลมโตของชายคนนั้นเบิกกว้าง เหมือนเพื่อนเหวอครับ เขาพิมพ์มารวกับประทับใจ ดูไม่มีท่าทีหวาดหวั่นกับตำรวจ และห้องสอบสวนเลย รอยนิ้วมือที่เก็บมาน่าจะตรงกับในฐานข้อมูล

“เอาเถอะ”

โทโดโรกินั่งฟังเก้าอี้พับ ขยำกระดาษในตบนิ้วใต้ รู้สึกถึงสายตาของรุ่นน้องที่กำลังจับบันทึกการสอบสวนอยู่ข้างหลัง เหมือนกำลังถูกตำหนิว่าให้สอบสวนจริงจังหน่อย แต่เขาไม่เกิดอารมณ์โมโห

“แล้ว คุณชูซุกิ จริงหรือเปล่าที่คุณเมาแล้วไปเตะตู้หยอดเหรียญของร้านขายเหล้า แล้วยังต่อพนักงานร้านที่มาห้ามอีก”

“ครับ เรื่องนั้นก็เรื่องจริงครับ จะให้สาบานต่อหน้าพระที่ไหนก็ได้ถึงจะเป็นเรื่องน่าอายก็เถอะ”

“จํารูปพรรณสัณฐาน อายุอาณามของพนักงานร้านที่คุณไปต่ออยเขาได้ไหม”

“ได้ครับ อายุอาณามก็ใกล้เคียงกับผม แต่ผมอมกว่า ใส่เสื้อโปโลแล้วผมเผ้าดกกว่าผมมาก”

ชูซุกิเสริมว่าไม่มีหนวดเครา เป็นการบรรยายลักษณะที่ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของร้านขายเหล้าซึ่งเขาได้พบหน้าห้องตำรวจสายสืบเมื่อครู่

“จ้ะคุณชูซุกิ วันนี้ทำไม่ถึงได้เมา”

“ผมดื่มเหล้าชูไฮที่บ้านไปสามกระป๋องครับ คุณตำรวจ ชอบดูเกมการแข่งขันเบสบอลรีเปล่า ที่แข่งกันตอนกลางวัน ผมเป็นแฟนตัวยงของทีมดราโก้แล้ว ก็เกลียดทีมใจแอนต์มากครับ”

มันเป็นการแข่งขันเบสบอลนัดสำคัญ แข่งกันที่สนามโตเกียวโดม ซึ่งจะแพ้ไม่ได้เด็ดขาด ผมเลยนั่งติดหน้าจอทีวีตั้งแต่เริ่มแข่ง แต่พอเริ่มต้นเท่านั้นแหละแพ้ทีมใจแอนต์ตั้งห้าต่อหนึ่ง ห้าต่อหนึ่งเสียวนะ ถึงจะยอมถอย

¹ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์สไตล์ญี่ปุ่น ทำจากเหล้ากลั่นและน้ำผลไม้หรือน้ำอัดลม

ยอมรับความพ่ายแพ้ได้ แต่ตีได้ตั้งหกลูกได้แค่คะแนนเดียวนี่มันอะไรกัน ถึงจะชินแล้วก็เถอะ แต่ไม่รู้ทำไมวันนี้หัวเสียชะมัด เสียใจจนรู้สึกอยาก จะร้องไห้ หลังเกมจบแล้วก็ยังหงุดหงิด ผมคิดว่าแค่เหล่าซูไฮกรรปกป้องจากร้านสะดวกซื้อชักจะไม่พอแล้ว ก็เลยจะซื้อเหล้าชั้นดีจากร้านขายเหล้าแถวนั้น เพราะโมโหเลยว่าจะพุ่มเพื่อขยหน้า แต่พอมาถึงหน้าร้านขายเหล้าถึง ได้รู้ตัวว่าไม่มีเงิน ไม่ใช่ไม่มีกระเป๋าตังค์นะ แต่ไม่มีเงินอยู่ในกระเป๋า ต่างหาก ไม่มีแม้แต่แบงก์พันเยนสักใบ หรือเหรียญร้อยเยนสักเหรียญ แยกที่สุดเลย อายจนสุดทน ก็เลยไปพาลกับตู้หยอดเหรียญที่อยู่ตรงหน้า---

“ไม่ได้โกรธแค่นั้นอะไรกับร้านหรือพนักงานร้านเลย อยากจะขอโทษ แต่ว่าเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้กับทุกคนไม่ใช่หรอกครับ”

“ถึงจะหงุดหงิด แต่ปกติก็ไม่ถึงกับไปต่อยุติจริงๆ นี่”

อ้อ จริงด้วยครับ ซูซูกิพยักหน้าแรงเกินเหตุ แล้วหัวเราะฮ่าฮ่า เห็น อาการันนั้นแล้วโทโดโรกิหมดเรี่ยวแรง ประเทศนี้ช่างสงบสุขเสียจริง

“คนของร้านที่ถูกต่อขย บอกว่าถ้าขยอมจ่ายค่าขอมตู้ที่ขยกับค่ารักษา ตัวให้ ก็ไม่คิดจะเอาเรื่องเอาราวอะไร”

“อย่างนั้นหรือครับ ช่วยได้มากเลยทีเดียว ว่าแต่ประมาณเท่าไร ละครับ”

“เอ ฉันทก็ไม่ใช้คนทำตู้หยอดเหรียญ แล้วก็ไม่ใช่หมอดูด้วย แต่ถ้า มีให้เขาสักแสนหนึ่งก็น่าจะพอมัง”

“แสนหนึ่งหรือ”

ซูซูกิแหงนมองเพดานอย่างสบายๆ เลื่อสเวตเตอร์สีมอซอ เลื่อนออก ราคาถูก ดูแล้วไม่น่าจะมีเงิน แม้คำพูดที่ว่าในกระเป๋าตังค์ไม่มีแบงก์พัน แม้แต่ใบเดียวจะฟังดูน่าเชื่อถือ แต่ดูสารรูปไม่น่าจะมีบ้านที่ดูถ่ายทอดสด เกมเบสบอลได้ บอกตามตรง ตำรวจเองก็ไม่อยากจะเอาความกับความ เสียหายเล็กน้อยแบบนี้ อย่างน้อยโทโดโรกิก็ไม่คิดจะเอาความเลย แล้วยังเป็นความต้องการของผู้เสียหาย การทำเรื่องให้จบเร็วๆ คงจะดีสำหรับ ทุกคน

ขอเพียงชูชุกมีเงิน

“แสนเยน ถึงจะให้ยื่นกลับหัวก็ยังไม่ได้อ” ชูชุกพุดเย้ยหยันตัวเอง และเป็นอย่างทีคาด

“แล้วเท่าไรถึงจะมี” โทโดโรกิถามอย่างไม่คาดหวัง

“เอ ไม่รู้สิ” ชูชุกตอบอย่างยียวน “คุณตำรวจ มีให้ยืมหรือเปล่านั้น”

โทโดโรกิเอื่อมจนขี้เกียจถอนหายใจ ชูชุกเป็นเศษสวะจริงๆ อิชะตะ ตำรวจหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างหลัง เคาะคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเสียงดังด้วยความหงุดหงิด

“นั่นเอาอย่างนี้ดีไหมครับ ผมจะทำตัวให้เป็นประโยชน์กับคุณตำรวจ แล้วให้คุณตำรวจช่วยไปคุยกับผู้เสียหายให้ไม่เอาความอะไรอย่างนี้”

“เป็นประโยชน์หรือ---” รอยยิ้มประชดประชันผุดขึ้น “จะไปโบกรถให้นะหรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับ ชื่นทำแบบนั้นอุบัติเหตุมีแต่จะเพิ่มขึ้น ผมเป็นคนไม่เอาไหน ไม่มีความสามารถพิเศษอะไรเลย”

เขาเว้นจังหวะชั่วคราว

“เพียงแต่ผมค่อนข้างมั่นใจในสัมผัสพิเศษของตัวเองมาแต่ไหนแต่ไร เพราะอย่างนี้ผมพอทำนายได้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น”

ยังเมาไม่สร้างหรือนี่ โทโดโรกิมองชูชุกอีกครั้ง แก้มเขาไม่แดง ไม่ได้พุดจาอ้อแอ้ ดูสงบเสงี่ยมเสียจนไม่เชื่อว่าคนคนนี้จะเมาอาละวาดได้จริงๆ รอยยิ้มเย้ยหยันของเขาเลือนหายไป

“คุณเคยทายถูกรี ไปได้ยินว่ามีแผนปล้นที่ไหน หรือรู้ว่าจะมีการซื้อขายยาอะไรอย่างนี้หรือเปล่า”

“เปล่าเลย จะเป็นไปได้ยังไงกัน ผมไม่กล้าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับวงการแบบนั้นหรอก ตั้งแต่เกิดก็ใจปลาสิวน่าสมเพชมาตลอด แต่ ใช่แล้ว--- ว่าแต่ ตอนนีก็เียงแล้วครับ”

“---อีกห้านาทีจะสี่ทุ่ม”

“เธอครับ อิม เหมือนมีอะไรปั้งขึ้นมาในหัว อะไรนะ มีวีแววว่าจะเกิดเหตุ อ๊ะ นั่นมันที่ไหนกันนะ แถวอากิฮาบาระมั้ง หวังว่าคงไม่ได้แยอะไรขนาดนั้นนะ”

“เฮ้ย พุดอะไรอยู่”

“สี่ทุ่มตรง ที่อากิฮาบาระ มีบางอย่างเกิดขึ้นแน่”

“พอที่เถอะไม่เห็นขำเลย”

“แต่คุณตำรวจไม่ให้ยืมเงินแสนเยนนี่ครับ”

“อย่าพุดอะไรง่าย ๆ สิ ตำรวจก็เงินเดือนน้อยเหมือนกัน”

“ผมไม่เคยมีเงินเดือนเลย”

ชูชุกียักไหล่

“ผมก็เหมือนคนตายนั้นแหละ”

“คุณนี่---”

โทโดโรกิมองชูชุกิตรงๆ เป็นครั้งแรก “แล้วชื่อจริงชื่ออะไรนะ”

“ก็บอกแล้วว่าชื่อทาโกซากุ ทาโกซากุ คนไร้ประโยชน์”

โทโดโรกิรู้สึกว้าวุ่นดินสะเทือน แน่นนอนว่าเขาประสาทหลอนแต่จู่ๆ เขาหันหลังไปหาอิเซตามาสังฮอร์น พอสบตากัน รุนน่องผู้ใจร้อนก็จำอ้าวออกจากห้องสอบสวน

ชูชุกิซึ่งนั่งประจันหน้ากัน หัวเราะหะๆ ทำหน้าซื่อป้อ เป็นใบหน้าที่กวนประสาท แต่ก็ดูไม่เหมือนคนเมา

“เกมเบสบอลเริ่มก็โมง”

ชูชุกิตอบทันทีว่าบ่ายสอง แล้วตีเมเหล็กชูโฮไปก็กระป๋องสามกระป๋องครับ แล้วเกมจบก็โมง--- ห้าโมงเย็นครับ

“สามกระป๋อง ก็พอแล้วเธอ”

“ก็มันไม่มีเงิน ไม่มีเงินน่าใจหายเลย”

ชูชุกิพูดรากับภาคภูมิใจ

“แต่ก็ยังไม่ไปซื้อเหล้าชั้นดีนะหรือ”

“เพราะเมานะครับ”

“แค่สามกระป๋อง ก็เมาไม่สร้างเลยหรือ”

“ร้านสะดวกซื้อสมัยนี้ มีเหล้าแรงๆ ขายนะครับ”

“---ตำรวจได้รับแจ้งความตอนสองทุ่มเศษ เกมจบไปแล้ว
สามชั่วโมง”

ชูชุกิยิ้ม รากับแป๊ะยิ้มที่ไม่มีพิษมีภัย

“แกคิดจะทำอะไร”

ประตูเปิดออก ลมพัดกระโชก พร้อมกับบิเซะที่พุ่งเข้ามา หน้าถอดสี
กระซิบข้างหูโทโดโรกิทั้งที่แทบอยากจะตะโกน

เกิดระเบิดขึ้นที่อาภิสาระ รายละเอียดยังไม่ชัดเจน

“คุณตำรวจ”

ชูชุกิพูดโดยไม่หุบยิ้ม

“ผมถูกใจคุณจัง ไม่อยากจะคุยกับใครนอกจากคุณ แล้วสัมผัส
พิเศษของผมบอกว่าจะเกิดเหตุระเบิดสามครั้ง ครั้งต่อไปจะระเบิดอีกหนึ่ง
ชั่วโมงให้หลัง”

“ลายนิ้วมือของชูชุกิไม่ตรงกับฐานข้อมูลของผู้มีประวัติอาชญากรรม
ของติดตัวมีเพียงกระเป๋าตังค์เปล่า ไม่ได้หมายถึงไม่มีเงิน แต่เป็นกระเป๋า
เปล่าจริงๆ”

“ถามที่อยู่ก็ไม่บอกหรือ”

“ยืนยันกรานว่าลี้มลูกเดียวครับ”

คำตอบของโทโดโรกิ ทำเอาหัวหน้าสึรุกุ๊ดฟันกรอด เขาเพิ่งถูก
ตามตัวมาจากบ้าน ทำให้เสียคืนวันหยุดไปเปล่าๆ เขากำก่องบุนหรือไฟฟ้า

เปิดปิดผ้าซ้ำๆ เพื่อระบายความเครียด

“ยื่นกรานลูกเต็ยวหรือ คิดว่าคร่ำครวญแบบนั้นแล้วจะรอดหรือ”

“จะรอดหรือไม่รอดก็ไม่รู้ แต่เจ้าตัวไม่ยอมบปริปาก จะทำยังไงได้
ล่ะครับ”

“ก็สายสืบมีหน้าที่ทำให้มันเปิดปากไม่ใช่หรออะ”

โทโดโรกิเอามือไพล่หลัง หลบมองผู้บังคับบัญชาผิวขาว ไม่มีใคร
เหมาะที่จะทูปโต๊ะ ส่งเสียงแหลมสูงกว่าเขากอีกแล้ว

“ทางอากิฮาบาระละ”

“เห็นว่าคนรับผิดชอบกำลังมาที่นี่ครับ”

สีรุกสกลอย่างไม่สบอารมณ์ “ไม่ใช่แค่โรงพักมันเซ แต่รวมถึง
กองบัญชาการใหญ่ด้วยละสิ”

โทโดโรกิพยักหน้า พลังทบทวนความจำว่ามีคนรู้จักในสถานี
ตำรวจมันเซบาชิ เจ้าของห้องที่อากิฮาบาระไหม แต่ก็นึกไม่ออก สถานีรถไฟ
ที่ใกล้สถานีตำรวจในงาตะที่สุดคืออนากาโนะ รถไฟเจอาร์สายไซบุ ต้อง
ข้ามทางรถไฟสายยามาโนเตะไปทางตะวันออกจึงจะถึงย่านอากิฮาบาระ
ซึ่งห่างไปราวสิบกิโลเมตร

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นยังระบุไม่ได้ว่าเป็นแบบไหน ระเบิดเกิดขึ้น
บนห้องชั้นสามของอาคารหันหน้าออกถนน ห่างจากย่านที่ผู้คนคึกคัก
อาคารว่างที่ผู้เช่าออกไปแล้วมีมาตรการรักษาความปลอดภัยหละหลวม
แค่ใช้ความพยายามเล็กน้อยก็สามารถผ่านเข้าได้อย่างง่ายดาย

ยังไม่รู้ประเภทของระเบิด ดูจากสภาพการณ์แล้วไม่น่าจะเป็น
อุบัติเหตุ คาดว่าเป็นระเบิดเวลา ผู้เชี่ยวชาญลงความเห็นว่ามัน่าจะเป็น
ระเบิดทำเองที่ใช้แก๊ส

เวลาที่ถูกต้องคือ 22:01 น. ของวันที่ 27 กันยายน เมื่อเสียงระเบิด
ดังขึ้น หน้าต่างชั้นสามของอาคารเดียวกันก็พร้อมใจกันแตกร่วงลงมาที่
พื้น แม้จะตั้งอยู่ห่างจากย่านผู้คนพลุกพล่าน แต่เหตุเกิดขึ้นที่ย่านอากิฮาบาระ

ในวันอาทิตย์ เหลือสองคนเดินผ่านบริเวณนั้นพอดี พวกเขาโดนแรงกระแทกจากระเบิดจรวดล้มลง เศษกระจกหน้าต่างอาบร่วงเต็มๆ เด็กหนุ่มอีกคนที่จักรยานผ่านมาล้มหมดสติอยู่ข้างทาง เสียงดังสนั่นหวั่นไหวทำให้กลุ่มวัยรุ่นนั้นงไปชั่วขณะ เศษที่ติดที่เด็กหนุ่มรวมทั้งสองคนที่บาดเจ็บจากเศษกระจกไม่ได้รับอันตรายถึงชีวิต

ไม่มีคนเห็นบุคคลน่าสงสัยในบริเวณที่เกิดเหตุ ขณะนี้ตำรวจกำลังตรวจสอบกล้องวงจรปิดแถวนั้นอย่างละเอียด ไม่มีคนออกมาจับว่าเป็นคนร้าย หรือประกาศว่าเป็นการกระทำของกลุ่มใด ณ ตอนนั้นสื่อมวลชนกระเพื่อมข่าวว่าเป็นอุบัติเหตุ แต่ถ้าเกิดระเบิดครั้งต่อไปเมื่อไรก็คงอ้างแบบนี้ไม่ได้อีก

สิ่งที่เรียกได้ว่าเป็นเบาะแสในตอนี้ มีเพียงสิ่งเดียว คือในเวลาเดียวกัน บุคคลที่ใช้ชื่อซุซูกิ ทาโกซากุ และเรียกตัวเองว่าคนขี่เมา เขาถูกนำตัวมาสถานีตำรวจในงาตะด้วยข้อหาทำร้ายร่างกาย จู่ๆ ก็ทำนายเรื่องระเบิดขึ้นมาในระหว่างการสอบสวน

เขาเป็นชายวัยกลางคนที่เข้าใจภาษาญี่ปุ่น สูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร น้ำหนักแปดสิบกิโลกว่าๆ

“นั่นหมายถึงทุกอย่างไม่ชัดเจนเลย จะให้ฉันก็มหัศจรรย์ขอโทษพวกตำรวจที่โรงพักมันเซหรือกองบัญชาการใหญ่อย่างนั้นหรือ”

“ผมจะพยายามครับ ไม่ให้หัวหน้าต้องขายหน้า”

โทโดโรกิจ้องด้วยสายตาราวกับโกรธแค้นกันมานาน ใจจริงของสิริูกองอยากจะทำลายให้ลูกน้องที่เชื่อฟังกว่านี้ไปแทน ถ้าเป็นไปได้ ฉันทองก็เหมือนกัน โทโดโรกิอยากจะทำนายใจ แต่ในเมื่อมีการระบุให้ตัวเองทำก็มีความเสี่ยงพอกัน ไม่ละทิ้งหน้าที่ก็ถูกปลด

โทโดโรกิไม่คิดว่าคำทำนายของซุซูกิเป็นเรื่องบังเอิญล้วนๆ ต้องสันนิษฐานว่าจะ “มี” ระเบิดลูกที่สองและสามตามมา ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าคิดจะป้องกันการก่อวินาศกรรมบ๊อบนี่ไม่ให้เกิดขึ้น การขอความร่วมมือ

กับคนร้ายที่ทำตัวเป็นผู้ทำนายและมาที่สถานีตำรวจเอง เป็นหนทาง
ลัดที่สุด แต่ถ้าทำให้เขาอารมณ์เสีย แล้วเอาแต่นั่งเงยบาก็จะไม่เกิดประโยชน์
อันใด หากเกิดระเบิดขึ้นที่ไหนสักแห่ง แล้วมีคนเสียชีวิตละก็ ตำรวจคง
ถูกถล่มยับแน่

คนที่จะถูกยิงก่อนคือตัวเอง---

โทโดโรกิย้อนกลับไปห้องสอบสวน ขณะนี้เป็นเวลา 22:15 น. เหลือ
เวลาจนถึงระเบิดลูกที่สองที่ชูซุกิทำนายอีกเพียงไม่ถึง 45 นาที

2

ตอนโทโดโรกิย้อนกลับมา ชูซุกิกำลังเหม่อมองหน้าต่างกระจกฝ้า
ของห้องสอบสวน อิเซะรับหน้าที่ฝ้า ทำหน้าแบแล้วส่ายหน้าเบาๆ โทโดโรกิ
สั่งให้ลองหยั่งเชิงดูระหว่างที่เขาไม่อยู่ แต่เหมือนจะเหนื่อยเปล่า

“คุณชูซุกิ เกิดระเบิดขึ้นแล้ว”

ชูซุกิหันหน้าตรง โทโดโรกิฟิงเก้าอี้พับ ทำหน้าหมดเรี่ยวหมดแรง

“ถูกแดงเลย สัมผัสพิเศษของคุณ แต่ถ้าจะมาบอกเอาตอนเวลา
เฉียดฉิวอย่างนั้นก็ทำอะไรไม่ได้ รอระเบิดไปแล้ว คำทำนายก็ไม่มี
ความหมายนะ”

“อย่างนั้นหรือครับ แหม ก็จริงนะครับ”

ชูซุกิพูดถากถางตัวเองว่า น่าละอายจัง โทโดโรกิเห็นแล้วบอกว่า
“ผู้สัจธรรมสามคนโดนระเบิดจนบาดเจ็บสาหัส เห็นว่าคนหนึ่งใกล้
จะตาย”

ชูซุกิขมวดคิ้ว “เหวอครับ” แต่เขาดูไม่หวั่นไหว

โทโดโรกิวางแขนบนโต๊ะ เริ่มสนทนาเหมือนคุยเรื่องชาวบ้าน “เหยื่อ
เป็นเด็กสาวสองคน เหมือนจะพากันมาจากต่างจังหวัดมาเที่ยวกันวันหยุด

ระหว่างทางกลับโรงแรมก็เจอดี เศษกระจกหน้าต่างแตก เห็นว่าเสียบเข้าที่ตาขวากับลำคอของเด็กสาวคนหนึ่ง”

“ແ່ງຈັງເລຍນະครับ”

ชูชุกิเอ่ยคำว่า “ແ່ງຈັງເລຍນະครับ” ได้อย่างไม่มีที่ติ เสียงและสีหน้าแสดงถึงความเสียใจ เขาแสดงความเห็นอกเห็นใจอย่างเสแสร้ง นั่งหลังงอเหมือนกับที่เขียนไว้ในตำรา

“ผมคงให้คุณยืมเงินแสนเยนไม่ได้แล้วละ”

“อ้าว ทำไมล่ะครับ”

“ถ้าให้คนยืมยังว่าไปอย่าง แต่ผมไม่อยากจะปีศาจยืมเงินแม้แต่แดงเดียว ก็เพราะปีศาจมันไม่คืนเงินให้ซะหมดล่ะ”

“หุ่นผมเป็นแบบนี้ อาจจะอ้วนลงพุงก็จริง แต่ก็เป็นคนจริงๆ นะ”

“ใช่หรือ พวกที่ทำร้ายคนอื่นแล้วยังทำหน้าที่ตาเฉยอยู่ได้นี่ ผมไม่เรียกว่าคนทรอกนะ”

“ผมนะหรือ ไม่เอาล่ะ ผมไม่ได้เป็นคนวางระเบิดสักหน่อย แต่สัมผัสพิเศษมันทำงานบึ้งๆ ขึ้นมาเท่านั้นละครับ”

“ไม่ว่านายจะเป็นมือระเบิดที่ทำให้เด็กสาวตายแล้วยังทำหน้าที่เป็นอยู่ได้ หรือจะเป็นคนมีพลังจิตที่ทำนายอาชญากรรมด้วยสัมผัสพิเศษก็ตาม ไม่ว่าแบบไหนก็ไม่เรียกว่าเป็นคนปกติทรอก”

“คนปกติทรอกครับ”

“ใช่ ถึงจะไม่รู้ชื่อรู้หน้า แต่ก็มีคนที่อยู่ร่วมในสังคมเหมือนเป็นพวกเดียวกันได้ ไม่ว่าจะเป็นไฟเรเดอร์ส่งของตามบ้านที่หน้าออกบุญไม่รับหรือคุณลุงที่ให้อาหารนกในสวนสาธารณะก็ตาม”

“อาชญากรก็ด้วยหรือครับ”

โทโดโรกิกอดอกสะกดกลั้่นอารมณ์

“สำหรับคุณตำรวจ ผมແ່ງกว่านั้นอีกหรือครับ”

“ตอนนี้นะใช่”

“ทำยังไง ผมถึงจะได้เป็นพวกคนปกติกับเขาบ้าง”

“ก่อนอื่น ช่วยบอกหน่อยว่าครั้งต่อไปจะระเบิดที่ไหน”

“แค่นั้นก็พอแล้วหรือครับ”

“ก็ก่อนอื่นเท่านี้แหละ”

ชูชุกิเบิกตาโพล่ง ยื่นหน้ามาใกล้

“ระเบิดที่ไหนแล้วมันเกี่ยวอะไรกับผมหรือครับ”

“อะไรนะ”

“จะมีระเบิดที่ไหน มีใครตาย ก็คงมีคนเสียใจ แต่คนคนนั้นไม่ได้จะให้ผมยืมเงินแสนเยนสักหน่อย ถึงผมจะตายไป คนคนนั้นก็ไม่ได้เสียใจหรือพยายามจะช่วยผมจากความตายแน่ๆ”

โทโดโรกิปลันตัวแข็งทื่อ รู้สึกว่าลมหายใจของชูชุกิอยู่ใกล้ๆ

“---ถ้าล้มลงตรงหน้า ก็คงเรียกรถพยาบาลให้ละมัง”

“ถ้าไม่ใช่ตรงหน้าก็ไม่ช่วยหรอก งั้นตอนนี้ ตรงหน้าผมมีแต่คุณตำรวจ คนที่จะช่วยผม คนที่ผมต้องใส่ใจก็มีแต่คุณตำรวจคนเดียวสินะ”

เกิดความปั่นป่วนขึ้นในใจ เหมือนหัวใจที่สงบราบเรียบเกิดคลื่นกระทบ

โทโดโรกิแสร้งยิ้ม เสียงหัวเราะแห้งๆ ออกมาจากในลำคอ เขาจึงยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูเพื่อกลบเกลื่อน เหลืออีก 20 นาทีที่ว่าจะถึง 23:00 น.

“ความจริงแล้วผมโกหก ที่บอกว่าเด็กสาวเกือบตายนั้นเป็นเรื่องโกหก ทุกคนแค่บาดเจ็บเล็กน้อย”

อย่างนั้นหรือครับ ชูชุกิพูด แต่มองไม่ออกว่าเขาโล่งอก หรือแสร้งทำเป็นโล่งอกกันแน่

“เพราะฉะนั้น คุณยังไม่ได้เป็นฆาตกร”

ชูชุกิทำหน้ามึนงง โทโดโรกิถามว่า

“ที่ต่อไป ไม่รู้หรือ”

จะใช้สัมผัสพิเศษหรือสัมผัสที่หกละไรก็ได้ เขาเสริม “ครั้งที่สองก็ไม่ว่าคนรอบข้างจะรอดไหม น่าจะมีคนตาย แล้วคุณก็จะเป็นฆาตกรแถมยังเป็นฆาตกรไม่เลือกหน้า”

เขาจ้องนิ่ง รอคูปฏิภิกิริยาว่าจะตอบด้วยคำพูดแบบไหน หรือจะหลบตา

ตอนแรกชูชุกิทำหน้าที่หน้าเหวอ ตามมาด้วยยิ้มแหย่ เริ่มกระสับกระส่าย อยู่ไม่สุข พอโดนจ้องก็เขินอาย เหมือนแสดงอาการปฏิกิริยาได้แค่นั้น

โทโดโรกิทนรออยู่ราวหนึ่งนาที จึงเอ่ยขึ้น

“ทำยังไงถึงจะยอมบอก”

“หา ไม่นะ คุณตำรวจ มันไม่ใช่ว่าจะบอกหรือไม่อยากจะทำบอกหรือกะนะ”

“เอาเถอะ ลองบอกมาดูสิว่าอยากจะทำให้ยังไง”

“หา อืม ลำบากใจจัง” ชูชุกิจิตใจเอียงคอ “ก็มันเป็นสัมผัสพิเศษนี่นา มันควบคุมไม่ได้ตามใจหรือกะนะ” เขายักไหล่ไม่ยี่หระ

“แต่ สมมติว่าถ้ามีแรงกระตุ้นมากกว่านี้ อาจจะมีบั้งบั้งขึ้นมากก็ได้ อย่างเช่นได้ดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ หรือนั่นไง คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กที่คุณตำรวจทางโน้นใช้อยู่ หรือไอแพดก็ได้นะ”

“แล้วสมาร์ตโฟนของตัวเองล่ะ”

“เอ ไมรู้อะไรไปทำลายที่ไหน ทำไรก็ได้ ก็มันเมานะ”

โทโดโรกิสงสัย ระเบิดที่ย่านอาภิฮาบาระทำให้กระจกหน้าต่างแตก รุนแรงขนาดนั้น แต่กลับมีความพยายามที่จะทำให้เกิดความเสียหายน้อยที่สุด คนร้ายใช้สถานที่เปลี่ยนไม่ค่อยมีคนเดินผ่านในช่วงเวลาค่อนข้างดี การเลือกชั้นสามไม่ใช่ชั้นสองก็น่าจะเพื่อบรรเทาผลกระทบจากแรงระเบิด

ถ้าผู้ชายตรงหน้าไม่ใช่ฆาตกรโรคจิต

---ระเบิดลูกที่สอง น่าจะเป็นข่าวปลอม

“ไม่ได้เหรอครับ โทรทัศน์”

“...ไม่ได้หรอก ที่นี่ไม่มีปลั๊กสำหรับต่อกับเส้าอากาศ”

“แต่มี WiFi ไม่ใช่เหรอครับ”

“ไม่ได้”

เหรอครับ ชูชุกิผิดหวัง พอก้มหัวก็เห็นหัวล้านตรงกลางกระหม่อมใหญ่พอควร

“ผมว่ามีแรงกระตุ้นอะไรหน่อยน่าจะดีกว่านะ”

โทโดโรกิมองนาฬิกาข้อมือ อีกไม่นานก็จะ 23:00 น. อีกเพียง 10 วินาที 9 วินาที 8 วินาที...

พอถึงเวลา เขาหันกลับหลัง อีเซะพยักหน้า ขยับคอมพิวเตอร์ในตบูกิที่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต

ผ่านไปหนึ่งนาทีแล้ว แต่ตำรวจรุ่นน้องยังไม่พูดว่าอะไร

“---เหมือนจะพลาดนะ สัมผัสพิเศษของคุณ”

“อยากดูโทรทัศน์จังครับ ข่าวกีฬาเบสบอล นั่นเป็นรายการเดียวที่รอดอยเลย”

ขณะกำลังแค้นหัวเราะดังเฮอะ โทโดโรกิได้ยินเสียงลุกขึ้นดังตึง อีเซะยกคอมพิวเตอร์ในตบูกิขึ้นแล้ววิ่งเข้ามาหา ยื่นให้ดูรายการข่าวที่ฉายบนหน้าจอสีนี้ นิ้ว แม้จะปิดเสียงไว้ แต่ความสับสนอลหม่านของข่าวด่วนนั้นปรากฏบนสีหน้าตาตื่นตระหนกของผู้ประกาศข่าวที่กำลังมองหน้ากระดาดตรงหน้า

มีตัวอักษรบรรยายว่า ‘เกิดเหตุระเบิดข้างโตเกียวโดม’

เขาลืมตัวหันไปทางชูชุกิ

ชูชุกิทำปากจู๋ พูดอย่างงอนๆ ว่า “ก็บอกแล้วไง”

“คืนนี้อาจจะไม่ได้ดูรายการสรุปผลเกมแล้ว เพราะมีรายการพิเศษ”

คงเป็นไปไม่ได้ที่จะไม่เชื่อมโยงการระเบิดสองครั้งที่เกิดขึ้นในประมาณหนึ่งชั่วโหมงเข้าด้วยกัน สื่อมวลชนแห่กันไปที่สถานีตำรวจ

มันเซบาซี สถานีตำรวจโทมิซาคะเจ้าของห้องที่ของโตเกียวโดมิซึดี และ กองบัญชาการตำรวจโตเกียว เพื่อซักถามเรื่องราว

แต่ยังไม่มีส่วนไหนที่เกี่ยวที่เก่งกาจขนาดดมกลิ่นเจอคนที่อ้างตัวว่าเป็นผู้มีพลังจิตซึ่งถูกกักตัวอยู่ที่สถานีตำรวจโนงาตะ นั่นเป็นเพียงข่าวดี ชาวเดียวสำหรับโทโดโรกิ

ใช่แล้ว เป็นเพียงชาวเดียว

“สาหัส”

โทโดโรกิรับฟังคำพูดของสึรุกุอย่างสงบ แล้วค้นหาสิ่งที่อยู่ลึกในใจ ไม่ว่าจะเป็ความเจ็บปวด หรือความกลัว

ระเบิดครั้งนี้ถูกตั้งไว้ข้างแหล่งบันเทิงที่อยู่ติดกับแหล่งชอปปิง ผังตรงข้ามโตเกียวโดมิโดยมีถนนหลวงคั่นกลาง ใจกลางของระเบิดอยู่ใน พุ่มไม้ริมกำแพงที่ล้อมรอบแหล่งบันเทิงนั้น สามีภรรยาซึ่งกำลังเดิน ออกกำลังกายโดนสะเก็ดระเบิดตรงจุดที่แขนมองดูรถไฟเหาะแล่น อยู่เหนือศีรษะราวแปดสิบเมตร

“เห็นว่าการรยาซึ่งเดินอยู่ด้านในทางเข้าโดนสะเก็ดระเบิดเต็มๆ จนหมดสติ ส่วนสามีที่อยู่ด้านถนนก็กระเด็นไปชนรั้วกั้นถนนจนกระดูกลิ้นหลังละ”

“ไม่ใช่แค่โดนไฟลวกนะครับ”

สึรุกุนั่งอยู่ที่โต๊ะ เคาะกลองบุหรี่ปูไฟฟ้าเสียงดังอย่างหัวเสีย คนร้าย ไม่ได้ใช้ดินระเบิด แต่เหมือนอย่างกับผู้เชี่ยวชาญตั้งข้อสังเกตไว้ว่า เป็นระเบิดแบบทำเองที่ใช้แก๊ส

“ความคืบหน้ากรณีอาภิฮาบาระละครับ แล้วผู้ร้องรอยของซุซูกิก่อน จะมาถึงร้านขายเหล้าแล้วหรือครับ”

“นี่กััดไม่ปล่อยเลยนะ” สึรุกุประชดประชัน “พอมีคนบาดเจ็บสาหัส ก็เริ่มเครื่องร้อนขึ้นมาละสิ”

พอเห็นโทโดโรกิมองลงมาเสียบๆ ริมฝีปากสีจางของเขาก็เบะราวกับ

จะแก้ตัว “ไม่มันคงกระตุ้นให้นายใส่ใจจริงๆ ไม่ได้”

“หัวหน้า” เขาตอบอย่างเรียบเฉย “ถ้ามันเป็นคำสั่งก็บอกเลยว่า เป็นคำสั่ง จะให้ผมคุกเขาหรือก้มกราบก็ได้”

ดวงตาของสิริภุควาวโรจน์อย่างอาฆาตมาดร้าย แต่โทโดโรกิไม่ได้มีใจภักดีพอจะเอาใจใส่กับเจ้านายคนนี้ เจ้านายที่ใจร้อน ชี้ประชดประชัน เก่งแต่การเอาตัวรอด และมีไหวพริบดี โครๆ ต่างเรียกเขาว่า ‘ผู้ชาย เจ็ดสิบห้าคะแนน’

“มีข้อมูลใหม่ก็บอกด้วยนะครับ”

“ไม่จำเป็น”

“---หมายความว่ายังไง”

“มันไม่ใช่คดีที่คนอย่างนายจะจัดการได้”

รู้สึกว่ามีคนอยู่ข้างหลัง เสียงหนักๆ ของรองเท้าหนังหลายคู่ใกล้เข้ามา อ้อ อย่างนี้เอง โทโดโรกิดัดขณะหันหลังกลับ

“ผมคิโยมิยะ จากหน่วยสืบสวนอาชญากรรมพิเศษ กองสืบสวนที่หนึ่ง กองบัญชาการตำรวจโตเกียวครับ”

สุภาพบุรุษวัยกลางคนผมสีดอกเลาเดินมาหยุดพักหายใจด้วยสายตาพอโทโดโรกิถอยออกมา คิโยมิยะก็ก้าวไปข้างหน้า มองไปทางสิริภุ

ตามหลังมาด้วยชายอีกสองคน คนหนุ่มเป็นลูกน้องของคิโยมิยะ แนะนำตัวว่าชื่อรุอิเกะ ใส่สูทตัวเชื่องไม่เข้ากับรูปร่างกับรองเท้ากีฬา สีขาวจืดๆ ผมหยิกศกฟูฟ่อง แวนทรงกลมวางอยู่เหนือจมูก โทโดโรกิต้องขมวดคิ้วกับบรรยากาศผิดแผกจากคนปกติ

ถ้าพูดถึงหน่วยสืบสวนอาชญากรรมพิเศษ จะมีภาพลักษณ์ว่ามีแต่หัวกะทิ พวกเขาเป็นมืออาชีพที่ผ่านการฝึกฝนด้านการเจรจาต่อรอง เพื่อจัดการคดีที่กำลังดำเนินอยู่ ไม่ว่าจะ เป็นคดีลักพาตัวหรือคดีจับตัวประกัน แต่เห็นรูปลักษณ์ที่ไร้สนิมของรุอิเกะแล้ว โทโดโรกิที่แอบคาดหวังสูงก็รู้สึกผิดหวัง

อีกคน เป็นชายไว้ผมทรงลานบิน บอกว่ามาจากสันติบาล ไหล่หนา กว้าง ตาแหลมคม อายุมากกว่าคิโยมิยะ แต่ไม่รู้สึกรู้ว่าแก่เลย

“ใครสอบสวนผู้ต้องสงสัยอยู่”

“ผมเอง”

คิโยมิยะหันมองโทโดโรกิเป็นครั้งแรก

“เธอน่ะเหรอ โทโดโรกิ”

“ครับ ตอนนี้อยู่ในห้องผมเฝ้าซุกซุกอยู่”

โทโดโรกิเล่าความเป็นมาคร่าวๆ แต่ดูเหมือนจะมีการรายงานไปแล้ว ทุกคนแค่พยักหน้าเบาๆ เหมือนรู้อยู่แล้ว

“ขอถามตรงๆ เลยนะ”

คิโยมิยะพูดเมื่อโทโดโรกิเล่าจบ

“ซุกซุกใส่คนร้ายไหม”

น้ำเสียงไม่ให้ความรู้สึกกดดันหรือแบ่งทับ แต่เชื่อสนิทใจว่า ถ้าถามตรงๆ แล้ว จะได้รับคำตอบตามตรง

โทโดโรกิเลียริมฝีปากก่อนตอบว่า

“ไม่มีทางที่จะไม่เกี่ยวข้องกับระเบิดครับ”

“มีเหตุผลไหม”

“ซุกซุกเป็นนัยถึงสถานที่ก่อนเกิดระเบิดทั้งสองหน”

ตอนแรกพูดชัดเจนว่าอาภิฮาบาระ ครั้งต่อมาตอนระเบิดที่โตเกียว โดมซึตี้ ก็พูดถึงเรื่องเบสบอล

“ไม่คิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญครับ”

“เขาทำคนเดียวหรือ”

“ไม่แน่ใจนะครับ แต่คิดว่าใช่”

“ทำไม”

“ผมนึกถึงภาพที่เจ้านั้นปรึกษาหารือกับใครระหว่างร่วมวางแผนกันไม่ออก”

รู้ตัวว่านี่ไม่ใช่คำอธิบายเลย แต่มาจากใจจริง

คิโยมิยะถามต่อ “แรงจูงใจล่ะ”

“เรื่องนั้น---ไม่รู้เลย”

ชายไว้ผมทรงลานบินทำเสียงฮึดฮัดอย่างหงุดหงิด รูอิเกะมองบน แล้วเอียงคอ

ตัวคิโยมิยะเองไม่มีที่ทำผิดพลาด คิดแค่ว่าความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่สืบสวนคนหนึ่งของสถานีตำรวจก็น่าจะประมาณนั้น โทโดโรกิก็รู้สึกแบบเดียวกัน เห็นสีรูกุทำหน้าที่ให้ความรู้ที่น่าอายของลูกน้องแล้ว กลับดูโง่กว่า

“ขอบ๊าย ที่เหลือให้เราทำต่อเถอะ นายไปสืบสวนเรื่องรอบๆ ต่อแล้วกัน”

“ซุซูกิบอกว่าจะไม่พบกับใครนอกจากผม”

“เหวอ ขอบ๊ายนะ”

ว่าแล้วคิโยมิยะก็เบนสายตาจากโทโดโรกิ

“โทโดโรกิ”

สีรูกุตะโกน

“นายไปเช็กภาพจากกล้องวงจรปิดต่อ”

ทันใดนั้นเขารู้สึกตัวร้อนผ่าวราวถูกทิ่มแทง แต่แล้วสัญชาตญาณอันตรายนั้นพลันเลือนหาย ถูกถอดละสี ก็ดีแล้วนี่

“เดี๋ยว คุณโทโดโรกิ”

ได้ยินเสียงเรียก เขาก็หันหลังกลับ เห็นเส้นผมหยิกหย้อยองทางหางตา โทโดโรกิเผชิญหน้ากับรูอิเกะด้วยการหลุมมอง เห็นสายตาแหลมคม ได้แว่นกลมจ้องตรงมาทางเขา

“แล้วนี่ถึงภาพซุซูกิกำลังวางแผนและทำระเบิดอยู่คนเดียวได้หรือเปล่าครับ”

กว่าจะเข้าใจคำถามต้องใช้เวลาชั่วครู่ และยังต้องใช้เวลาอีกครู่กว่าสมองจะทำงาน

“---ไม่ ก็นี่ก็ไม่ออกเหมือนกัน”

“จึ้นหมายความว่า”

“ผมยังจับลักษณะ---ตัวตนที่แท้จริงของเจ้านั้นไม่ได้เลยครับ”

ความเงิบเหมือนต้องการให้พูดต่อ โทโดโรกิจับปมเนกไท “ถ้าจะเล่าเรื่องแบบที่เกิดขึ้นทั่วไปก็ง่ายครับ ซายวักกลางคน ตกอับ ถังแตก และความรับผิดชอบชั่วดีเป็นอัมพาท ไม่มีอะไรที่เขาจะต้องเสีย หรือเรียกว่าเป็นพวกไม่มีอะไรให้กลัว แต่ผมรู้สึกว่ามีอะไรที่นั่น จะว่าเป็นพวกคิดคำนวณอย่างดีก็ไม่ใช่ คือบอกไม่ถูกนะ แต่---”

“บอกไม่ถูก แต่อะไร”

“---พวกไร้เดียงสา”

พูดไปแล้วก็รู้สึกเสียใจทันที รู้ตัวเลยว่าเป็นคำพูดแสดงความรู้สึกน่าเบื่อ เห็นสายตาก็หลบไปด้านหลังของรูอิเกะแล้วไม่สบายใจ “ผมนี่ขึ้นมาเองครับ” ว่าแล้วก็หลบหน้ากลบเกลื่อน

“งานเช็กกล้องวงจรปิด อยู่ในโรงพักนี่เหวอ”

“เฮ้ะ ไซ่ครับ อยู่ห้องวิดีโอข้างล่าง”

“เปล่านะ อย่าคิดอะไรไปในทางไม่ดีเลยนะ” จู๊ รูอิเกะทำท่ายกมือกึ่งขอโทษราวกับเล่นละคร “ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณนะ คงรู้สึกแสบมากแน่ แต่พวกเราเองก็ไม่ได้ดูแลคุณหรอกนะ พวกเราก็แค่ทำตามบทบาทหน้าที่ที่องค์กรมอบหมายอย่างซื่อตรงเท่านั้น” ยิ่งพูดเสียงก็ยิ่งเบา “หัวหน้าคิโยมิยะค่อนข้างจู้จี้กับกฎระเบียบ เรียกว่าเป็นลักษณะของข้าราชการเถรตรงก็ว่าได้ ซึ่งถ้าเลี้ยงให้เชื่องกว่านี้อีกนิด ก็น่าจะแสดงความสามารถที่แท้จริงให้เห็นได้มากกว่านี้นะ”

รูอิเกะไม่สนใจโทโดโรกิซึ่งกำลังงงวย รีบเขียนอะไรลงบนสมุดจดอย่างรวดเร็ว

“ขอโทษนะ คุณโทโดโรกิ อยากให้บอกที่ที่คุณไปให้ชัดเจนจนกว่าจะสิ้นสุดคดีด้วย อยากให้อยู่ในที่ที่ติดต่อได้ตลอดเวลา เพราะไม่รู้ว่าคุณจะต้องการคุณเมื่อไหร่”

แล้วก็ รูอิเกะฉีกหน้าที่เขียน “กริ่งมาที่หนึ่งที่นี่ แล้วถ้ามีอะไรก็ส่งข้อความสั้นๆ มาให้ด้วย เพราะหลังจากนี้เราอาจจะคุยทางโทรศัพท์ที่ได้ยากขึ้น”

เศษกระดาษที่ถูกยึดเย็บมาให้ เขียนเบอร์โทรศัพท์สมาร์ตโฟนไว้
“แล้วก็ขอให้เป็นสัญญาระหว่างลูกผู้ชายนะ”

“หมายถึง”

เขาร้องทักชายผมหยิกหยองที่กำลังกลับไปหาหัวหน้าของตน

“หมายถึง ผมเข้าใจว่านี่คือคำสั่งใช่ไหมครับ”

“คุณโทโดโรกิ”

รูอิเกะหันกลับมา โทโดโรกิเห็นแล้วคิดว่าเป็นปีศาจก็อบลินที่ไม่รู้ตัวตนที่ชัดเจน

เขายกนิ้วชี้ขึ้นแตะริมฝีปาก กระซิบอย่างซิงซัง

“เป็นสัญญาระหว่างลูกผู้ชาย”

อะไรของเจ้านี่--- โทโดโรกิส่งสายตาระแวงให้กับแผ่นหลังที่เดินห่างออกไป แล้วขยี้เศษกระดาษนั้น

ขณะกำลังลงบันไดมีดสลัว เขานึกวาดภาพเหตุการณ์ข้างหน้า การให้หน่วยสืบสวนอาชญากรรมพิเศษออกมาปฏิบัติหน้าที่ แสดงได้ชัดเจนว่ากองบัญชาการใหญ่มองว่า เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ถึงรูอิเกะจะพูดแบบนั้น แต่เขาก็ไม่คิดว่าคิโยมิยะซึ่งทำงานกับกองบัญชาการตำรวจโตเกียวจะเป็นคนไร้ความสามารถ

ถ้าอำนาจในการสืบสวนคดีนี้เป็นของกองสืบสวนที่หนึ่ง คนตัดสินใจ
ก็น่าจะเป็นผู้บริหารระดับสูงกว่านั้น สันติบาลต้นสังกัดของชายไว้ผม
ทรงลานบินที่ติดสอยห้อยตามคิโยมิยะมา ก็เป็นหน่วยงานที่ดูแลหน่วย
ปฏิบัติการจำเริญพิเศษ ก็ไม่แปลกที่จะถูกระดมกำลังมาช่วยคดีแบบนี้ แต่
ก็สามารถคิดได้อีกแง่หนึ่ง สันติบาลเป็นกองบังคับการที่เป็นอิสระสังกัด
กองบัญชาการตำรวจโตเกียว ซึ่งต่างจากตำรวจจังหวัดอื่นที่จะมีกองความ
มั่นคงสาธาระณะอยู่ภายใต้สันติบาล

การก่อระเบิดวินาศกรรมในประเทศญี่ปุ่น มีน้อยมากเมื่อเทียบกับ
ประเทศที่เจริญแล้วอื่นๆ ซึ่งค่อนข้างมีความปลอดภัยสูง ไม่ว่าจะเป็
นอาชญากรการเมือง อาชญากรที่ทำความสนุกตื่นเต้น คนคลั่งลัทธิ
--- ไม่ว่าจะเป็แบบไหน เบื้องบนก็ย่อมต้องการให้แก้ไขสถานการณ์โดย
ละม่อมและรวดเร็วอยู่แล้ว การก่อวินาศกรรมกับคนไม่เลือกหน้าจำนวน
มากนี้ หากเปิดเผยออกไปย่อมสร้างความตื่นตระหนก สร้างความหวาดกลัว
อันเกิดจากการคิดเลยเถิดกันไปเอง แล้วยิ่งหากมีอาชญากรเลียนแบบ
เกิดขึ้น ก็จะมีจัดการได้ลำบาก

แต่ถ้าปิดเป็นความลับแล้วความเสียหายขยายตัวออกไป ก็จะมี
นำไปสู่ปัญหาความรับผิดชอบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เขาชะงักบนโถงบันได ถอนหายใจ ดึงบมเนกไทให้เข้าที่ รู้สึกหายใจ
ติดขัดเล็กน้อย อาจจะไม่ค่อยดีกับความรู้สึกของสิริรุทึที่อยากจะขยับนิ้ว
เปิดปิดกล่องนุหรือไฟฟ้า

เขาก้าวเดินอีกครั้ง ในหัวเขานึกถึงใบหน้าของซุซูกิ หัวเกรียน ดวงตา
ซีเล่่น

เขาเป็นอาชญากรการเมืองนะหรือ เป็นไปไม่ได้

ถ้าอย่างนั้น เป็นใครกัน

ความรู้สึกที่เขาบอกกับคิโยมิยะและรุอิเกะไม่ใช่เรื่องโกหก ชายวัย
กลางคนที่ตกอับ ถึงแตก และความรับผิดชอบชั่วดีเป็นอัมพาด ไม่มีอะไร

ที่เขาจะต้องเสีย หรือเรียกว่าเป็นพวกไม่มีอะไรให้กลัว แต่ใจจริงแล้วก็ยังรู้สึกว่าจะไม่ใช่แค่นั้นด้วย

คิโยมิยะจะคิดยังไง หลังเหตุการณ์ที่อาากิฮาบาระ ชูซูกิทำนายว่าจะเกิดเหตุระเบิด “สามครั้ง” ถ้าเชื่อตรงๆ ตามนั้นก็เหลืออีกสอง สมมติว่านั่นเป็นความจริง จะทำให้เจ้านั้นปริปากได้หรือเปล่า จะระบุดจุดที่วางระเบิดได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ คราวนี้จะเกิดความเสียหายขนาดไหน จะมีกี่คนที่บาดเจ็บ กี่คนที่ล้มตาย แล้วจุดประสงค์ที่แท้จริงของเจ้านั้นคือ---

เลิกคิดเถอะ อย่าคิดมากเกินไป แค่ทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายก็พอ การสืบสวนร่องรอยของชูซูกิ งานที่โรงพักของเราควรทำก็คือจับตัวเจ้านั้นมา ก็เป็นแค่งาน ไม่ต้องบ่น

ขณะก้าวเท้าจากบันไดไปที่โถงทางเดิน โทโดโรกิหยุดชะงัก เขามือล้วงกระเป๋า นิ้วสัมผัสแผ่นกระดาษที่รูอิเกะให้มา หมายเลขติดต่อของเจ้าหน้าที่สืบสวน แค่ถามก็รู้ได้ทันที แต่เขาพยายามจะรู้ด้วยวิธีนี้ เพราะว่ามันมองเห็นความต้องการที่จะทำลายระบบราชการเถรตรงที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังพร้อมกันนั้น เขาใช้เศษกระดาษใบนี้มาถามว่าคุณอยู่ฝ่ายไหน กล้าพอจะหลุดจากกรอบของกฎระเบียบหรือเปล่า

รู้สึกใจเต้นระทึก เหมือนกำลังทรยศกับคำพูดที่เตือนตัวเองอยู่เมื่อครู่ ความปรารถนาที่ไม่อาจปฏิเสธได้

อยากจะเผชิญหน้ากับชูซูกิอีกครั้ง

โทโดโรกิกดสมาร์ตโฟนโทร.ไปหมายเลขที่เขียนอยู่บนกระดาษหนึ่งครั้ง

3

มองแวบแรกก็อยากจะอาเจียน แก้มห้อย ฟุงย้อย ยิ้มแห้งๆ ในสายตาของอิเซะ ยูกิ ชายที่ใช้ชื่อว่าชูซูกิ ทาโกซากุ เป็นเหมือนภาพของคนทีลึนไร้ไม้ตอกในโลกมารวมกัน ทุกครั้งที่ชูซูกิเปิดปาก อิเซะถึงกับ

นี่หน้า กลิ่นเหม็นที่ไชยมาพร้อมกับคำพูดของเจ้านี่คล้ายคลึงกับของพวกเดน
สังคมที่เขาพบเห็นในชีวิตการเป็นตำรวจเจ็ดปี ไม่ใช่กลิ่นปากหรือกลิ่นตัว
แต่ทั้งคำพูด ท่าทาง ค่านิยมอันอ่อนด้อยที่ออกมาจากตัวของพวกเขา
รวมทั้งการประชดประชันตนเองว่า ข้าไม่มีทางเข้ากับสังคมนี้อะไรออก---
การคิดไปเองตามอำเภอใจแบบนั้น

ถ้าเข้าไม่ได้ก็ไปตายเสียสิ

เขามองบันทึกรูปที่พิมพ์ใส่คอมพิวเตอร์ในได้นึก การสนทนาของซุซูกิ
และโทโดริถูกบันทึกไว้อย่างครบถ้วนไม่ว่าเรื่องใหญ่เรื่องเล็ก มีคนเห็น
ความสามารถของเขาในการพิมพ์ดีดที่ปลูกฝังมาตั้งแต่สมัยเรียนคณะ
อักษรศาสตร์ เขาจึงมีโอกาสดำเนินเข้ามาเป็นผู้ช่วยในการสอบสวนบ่อยครั้ง
ด้วยความสัจย์จริง คนทั่วไปอาจคิดว่ากรบันทึกภาพและเสียงย่อมแน่นอน
กว่า แต่ถึงยังไงก็ต้องทำเอกสารบันทึกการสอบสวน ถ้าอย่างนั้นทำแบบนี้
ก็ยิ่งดีกว่าให้มาแกะเทป เขาถูกดึงตัวมาที่แผนกตำรวจสายสืบได้สองปี
แล้ว ได้พบกับผู้ต้องสงสัย ผู้เกี่ยวข้องหลากหลายประเภท การได้เห็นผู้คน
ทุกเพศทุกวัยที่มีอะไรอยู่ในใจ มีคุณค่ามากสำหรับเขา แน่จนคำพูดและ
การกระทำของเหล่าคนร้ายได้ประทับอยู่กับตาและหูแล้ว

เขาได้เรียนรู้เทคนิค “การตกคนร้าย” ของเหล่ารุ่นพี่ ตั้งแต่ฝีมือ
อันเชี่ยวชาญชวนให้หลงไหล จนถึงวิธีการก้ำกึ่งที่ทำให้เข้าใจว่าทำไมถึง
ได้รังเกียจการบันทึกเสียง

ณ ตอนนั้น ข้อหาของซุซูกิคือการทำร้ายร่างกายเจ้าของร้านขาย
เหล้า ยังไม่ได้เป็นคดีที่จะต้องขึ้นศาลที่บังคับให้ต้องมีกรบันทึกภาพและ
เสียง แต่ถ้าข้อหาเปลี่ยนไปก็ต้องเตรียมอุปกรณ์ และหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะ
ต้องดำเนินการสอบสวนอย่างมีจริยธรรม แต่อิสระคิดว่านั่นเป็นกฎกติกาที่
ไม่มีประโยชน์

เขาส่งสายตาแข็งกร้าวให้ซุซูกิซึ่งกำลังก้มหน้าใจลอย เพราะมีเซนส์

ดี หรือว่าแอบสังเกตทางนี้อยู่แล้ว ชูชุกิรู้ตัวทันที ทำหน้าเต๋อเต๋อ จากนั้น
บั้นยิม “แหะแหะ” ดูเฉินๆ เหมือนจะเป็นมิตร แต่พอคุยด้วยกลับไม่ตอบ
เอามือปิดปาก สายหน้าเหมือนคนไม่เต็มเต็ง ทำทางเหมือนเด็กเล็ก จนอิเซะ
ต้องสะกดกลืนอารมณ์ฉุนเฉียว

คุณโทโดโรกิใจดีเกินไป ใจคนแบบนี้มันต้องเตะต้องต่อย ถามด้วย
ความรุนแรงเหมือนสมัยก่อน ไม่งั้นก็ไม่ได้คำตอบหรอก

“คุณตำรวจ”

ชูชุกิคุยกับเขาเป็นครั้งแรก “เอ๊ะ” อิเซะตอบเสียงหลง

“ไปห้องน้ำได้ไหมครับนี่”

ชูชุกิถามด้วยสีหน้าลำบากใจ อิเซะแกลังกระแอมเพื่อไม่ให้ชูชุกิ
รู้ว่าเขาหัวโนไหว

“---ตอนนี้เลยเหรอ”

“เปล่า ไม่รีบขนาดนั้นหรอกครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องทนหน่อย”

“จริงสิ ต้องไปถามผู้ใหญ่ก่อนสินะ”

“ก็คุณเป็นถึงพยานปากสำคัญนี่นา”

“อย่างนั้นหรือครับ ลำบากจังเนอะ”

น้ำเสียงของชูชุกิฟังดูเหมือนสงสาร รวากับกำลังเห็นอกเห็นใจ อิเซะ
เดือดพล่าน แต่ชูชุกิกลับไม่รู้เรื่องรู้อะไร ตีมน้ำขวดที่เขาให้เสียงดังอึกๆ จน
หมดไปราวครึ่งขวด แล้วเธออย่างฟังพอใจ เอามือกุมเป้า ไหล่ห่อ รวากับ
ตุ๊กตามาสคอตเต๋อเต๋อที่ออกแบบผิดพลาด

ทำไมคุณโทโดโรกิถึงทำให้เจ้านีบริปากไม่ได้ ถ้าเป็นฉันละก็---

“นี่คุณตำรวจ”

“อะไร”

“คุณตำรวจจับมหา’ลัยหรือเปล่าครับ”

“...เออ ก็จับนะ”

“นี่ก็แล้วเชียว ดูหน้าตาท่าทางฉลาดออกอย่างนี้ ผมรู้ทันทีเลย มันปั้งขึ้นมาอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ตั้งแต่พุ่งยังไม่ออก แล้วกลาง กระหม่อมก็ยังไม่ล้านอย่างนี้ เพราะปั้งปั้งขึ้นมาบ่อย ทุกคนเลยเข้าใจผิด คิดว่าเด็กคนนี่คงจะหัวดีเอามากๆ”

แหะแหะ ชูชุกีเกาจุมุก อิเซเดาจุดประสงค์ที่แท้จริงของเขาไม่ออก โทโตรีโกออกจากห้องไปสิบห้านาทีแล้ว เขาก็แค่เบือ หรือว่าอยากจะบอกอะไรบางอย่าง

อิเซพิมพ์คำพูดของชูชุกี ในขณะที่ยังคงคุยต่อ “คุณเองก็เหมือนจะ หัวไวอยู่นะ”

“ไม่เลย ผมมันพวกรถไฟหวานเย็นครับ หวานเย็นตั้งแต่หัวจรดเท้า เป็นพวกเชื้อง้ำตาลอด ถ้ามาเทียบกับผม คุณตำรวจก็เหมือนปอร์เช่หรือ เฟอร์ารีแหละครับ”

“ผมก็ไม่ได้รังเกียจรถไฟหวานเย็นหรอกนะ”

ชูชุกีเอามือยกแก้มสองข้าง เป็นใบหน้าที่รู้สึกคุ้นเคยได้ง่ายกว่า ใบหน้ายิ้มแย้มหรือใบหน้าขวยเขินที่แล้วมา

“คุณตำรวจ เกิดที่โตเกียวใช่ไหม ก็สำเนียงเพราะออกอย่างนี้ เพราะอย่างนี้เลยอาจรู้สึกว่าได้ผจญภัย แต่ในความเป็นจริง รถไฟหวานเย็นไม่มีอะไรดีหรอกครับ สำหรับผมมีแต่ความหลังแย่ๆ นั่นไง อย่างที่บ้านนอก แต่ละสถานี่มันห่างกันมากใช่ไหมครับ แถมรถไฟก็ยังมีน้อยขบวน ถ้าขึ้นรถ เข้าไปขบวนเดียวก็ไปสาย ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเลย เวลาแต่ละนาที่ แต่ละ วินาที บางครั้งมันกำหนดโชคชะตาคนเลยนะครับ”

“โชคชะตาเลยเหรอ เวอร์รี่ไปหน่อยไหม”

“เปล่าเลย ไม่ได้เวอร์เลยครับ ก็อย่างเวลาสอบเอ็นทรานซ์ ที่เขา เรียกการสอบข้อสอบกลางนะ สมัยผมเขาเรียกว่าการสอบข้อสอบพร้อม ณะนะ ที่บ้านนอกสนามสอบจะอยู่ไกล เพราะอย่างนี้ถ้าตรกรรถไฟก็จပ်กัน”

“แต่ที่แบบนี้ส่วนใหญ่อะไรจะใช้รถกันไม่ใช่เหรอ”

“คุณคิดแบบนั้นใช่ไหม แต่ว่านะคุณตำรวจ ผมเองก็สงสัยมานานแล้ว ทำไมถึงต้องมาสอบกันตอนช่วงหน้าหนาว โอกาสจะเป็นหวัดก็สูง ทำไมถึงต้องตั้งใจมาสอบกันตอนที่หิมะอาจจะตกด้วย น่าจะสอบกันช่วงฤดูใบไม้ร่วง ว่าเป็นไหมครับ คุณตำรวจ”

“ตอนฤดูใบไม้ร่วงก็น่าจะมีอย่างอื่นไม่ใช่หิมะ อย่างเช่นพายุหิมะ”

“อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้ ทุกคนฉลาดกว่าผมทั้งนั้น เพราะเป็นระบบที่คนฉลาดสร้างขึ้น ก็คงต้องมีเหตุผลที่ผมคาดไม่ถึง แต่คิดดูสิ หิมะเสียหาย หิมะหิมะ ถึงอยากจะไป รถก็อาจไปติดอยู่กลางทางเพราะหิมะตกหนัก เพราะอย่างนี้บ้านนอกถึงลำบาก ก็เพราะเป็นพื้นที่ที่หิมะตกหนัก ถึงได้ตกอยู่ในสถานะบ้านนอกแหละ”

“---คุณเป็นคนโทโฮกุ²หรือ”

ชูชูก็ทำปากจู๋ ตาโต

“หรือว่าฮอกไกโด หรือว่าชินเอ็ตสึ³”

“ทำไมถึงคิดอย่างนั้นล่ะครับ”

“ก็มีความหลังแยะๆ กับหิมะ”

ชูชูก็รีบเอามือปิดปาก ดูเสแสร้งมาก แต่สำหรับชายคนนี้อาจมองดูเป็นธรรมชาติได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“แต่บ้านเกิดคงไม่เป็นไรมั้ง ไม่ได้ทำให้รู้ว่าคุณเป็นใครที่ไหนหรอกน่า”

“...ผมก็ไม่ได้ปกปิดอะไรนี่ครับ ชื่อก็ชื่อจริงนะ”

“แล้วทำไมถึงได้ลี้มที่อยู่อได้ละ แล้วใครจะไปเชื่อ”

“เหล่าเป็นสิ่งที่น่ากลัวครับ”

ใช้เวลานี้--- ความเกลียดชังกลายเป็นยิ้มเผื่อนเสียแล้ว

² ภูมิภาคที่อยู่ทางเหนือของเกาะฮนชู ประกอบด้วย 6 จังหวัด ได้แก่ อาโอโมริ อากิตะ อิวาเตะ มิยาจิมะ ยามาจิมะ และฟูกูชิมะ

³ ชื่อรวมของจังหวัดนางาโนะกับจังหวัดนิงาตะ

“ฉันลองเล่ามาสักเรื่องดูซิ ความหลังแ่ๆ ของคุณนะ”

“ก่อนหน้านั้น ช่วยบอกชื่อคุณตำรวจด้วยครับ”

“---ทำไมละ”

“ก็ผมกำลังจะเล่าเรื่องส่วนตัว ซึ่งต้องเล่าให้คนที่รู้จักกันเป็นการส่วนตัวฟังไม่ใช่หรือครับ”

“หมายความว่าถ้าผมบอกชื่อ แล้วจะนับว่าเป็นเรื่องนำยินดีที่ได้เป็นคนรู้จักของคุณอย่างนั้นนะหรือ”

“ก็ใช่ครับ เพราะอย่างนี้ สิ่งที่ผมกำลังจะพูดจากนี้ไป จะเป็นความลับระหว่างผมกับคุณตำรวจนะครับ”

ว่าแล้วชูชุกก็เหลือบมองด้วยสายตาที่คาดหวังผสมกับความกังวล อีเซะรู้สึกแสบท้อง เพราะสายตาประจบประแจงของชูชุกเหมือนบุคคลที่ อีเซะเคยสัมผัสใกล้ชิดขึ้นมาแต่เล็ก

“อีเซะไง อีเซะ ยูกิ”

“อย่างนั้นหรือครับ ผมชื่อชูชุก ทาโกซากุ เป็นเพื่อนกันนะครับ”

ชูชุกยิ้มกว้างด้วยความยินดี “เชินจัง เหมือนกลับไปเป็นวัยรุ่นนเลย”

อีเซะยิ้มตอบ พยายามข่มความสะอิดสะเอียน โอกาสมาถึงแล้ว อีกฝ่ายเป็นคนก้าวเข้ามาหาเองเหมือนเปิดแบกต้นหอมมาให้ ไม่จำเป็นต้องถอยห่าง แต่นี่น่าจะเป็นสิ่งโตะทะเลมากกว่าเปิด

“เรื่องที่ต้องลำบากเพราะหิมะสินะ”

ชูชุกยื่นหน้าพรวดเข้ามา

“ผมชอบเด็กคนนึง สมัยมัธยมต้น เป็นเพื่อนร่วมชั้น ผิวขาว ไหล่นี้ บางอย่างนี้เลย เธอเป็นไอดอลของทุกคน แนนอนเธอไม่มาสนคนอย่างผมหรอก คือไม่ได้อยู่ในสายตาเลย แต่การชอบเขาฝ่ายเดียวมันไม่เสียตั้งค์ ไซ้ไหม เพราะผมเป็นเด็กอ่อนหัดที่ไซ้ชื่อ ก็ไม่ได้คิดอะไรมากมาย อย่างตอนขากลับ ก็มองตามหลังบ้างอะไรบ้างนิดหน่อย”

“อย่างนี้เขาเรียกพวกโรคจิตคอยตามแล้ว”

“แหม น่าอายจริง แต่นี้เป็นเรื่องสมัยโซวะนะ”

จะสมัยโซวะหรือวะก็เหมือนกัน แค่อินตนาการว่าถ้าคนรักของตน ถูกชูชุกิสะกดรอยตาม ก็รู้สึกเสียวสันหลังวาบ

“---แล้วไง”

“ครับ เธอชื่อมิโนริจัง เธอถูกฆ่าตายนะ”

“หา”

“ถูกฆ่าครับ ในวันที่หิมะตกหนัก เพราะที่บ้านนอก จุดที่ไม่มีคนเห็นมีมากเหลือเกิน หรือจะบอกว่ามีแต่จุดที่ไม่มีคนเห็นแทบทั้งหมด ก็ว่าได้ คนร้ายเป็นครูของโรงเรียนเรา ลูกชายคนที่สามของเศรษฐีที่ใช้ชีวิต รวากับพระราชาอยู่แถวนั้น เขาลักพาตัวมิโนริจั้งระหว่างทางกลับบ้าน พาไปข่มขืนจนหน้าใจ แล้วจับกดหน้ากับหิมะจนเธอขาดใจตาย”

“---โหดร้ายจัง”

“ครับ ต่ำทรมามาก ต่ำทรมามากจริงๆ”

ชูชุกิจ้องมาโดยไม่ละสายตา

“แต่คุณไม่ได้เจอเรื่องเลวร้ายแบบนั้นไม่ใช่หรือ”

“ไม่ละ ผมก็เจอครับ เรื่องเลวร้าย ไม่รู้หรือครับ ผมนะเป็นพวก ทำอะไรก็ทำอยู่อย่างเดียว จะว่ามันคงก็ได้ คือเป็นคนประเภททำเรื่องเดิมๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างไม่รู้จักเบื่อหน่าย มีใช้ใหม่คนแบบนี้”

“---วันนั้นคุณก็สะกดรอยตามด้วยหรือ”

“ถูกเผลอเลย”

แต่ ชูชุกิว่าแล้วส่ายหน้าอย่างเศร้าสร้อย “ทั้งที่เห็นกับตาจังหวะที่ มิโนริจั้งถูกพาไปจากข้างศาลเจ้า แต่ผมก็ช่วยอะไรไม่ได้ ก็มีโนริจั้งไม่ได้มี ทำที่รังเกียจเลย เหมือนเจอพ่อหรือพี่มารับ ออกจะดีใจด้วยซ้ำ มาคิดๆ ดู ก็เป็นเรื่องธรรมดา ในวันที่หิมะตกหนัก ถ้าครูที่โรงเรียนเผลอมาชวนให้กลับบ้านด้วยกัน ก็คงจะสบายใจใช่ไหม เจ้าลูกชายคนที่สามนั้น รูปร่างหน้าตา

⁴ ปีศาจโซวะ (ปี ค.ศ. 1926-1989) ปัจจุบันเป็นปีศาจวะ (ปี ค.ศ. 2019-ปัจจุบัน)

ก็ดี หรือว่ามีโนริจิงอาจจะมีใจให้บ้างด้วยซ้ำ ส่วนผมเป็นแค่เพื่อนร่วมชั้น
ที่มีพฤติกรรมน่าสงสัย ถ้าเขาเห็นเข้าจะไม่ได้ เลยจำใจแฉนหนึ่กลับมา”

แล้ว--- เขาพูดต่ออย่างเคร่งขรึม

“ผมเลยโดนสงสัย”

มีพยานเห็นซุกซุกตามหลังมิโนริไป ส่วนคนร้ายที่พาเธอไปไม่มีใคร
เห็นนอกจากซุกซุก และที่สำคัญซุกซุกเองก็รู้ว่าพยานเป็นใคร

“เพราะหิมะตกหนัก ต้องโทษหิมะครับ”

เกษตรกรที่อาศัยอยู่ระหว่างทางไปโรงเรียนของมิโนริ เห็นเด็ก
นักเรียนชายสะกดรอยตามเธอทุกเมื่อเชื่อกัน เพราะอย่างนี้จึงให้การว่า
เป็นซุกซุก โดยไม่เกี่ยวว่าหิมะตกหรือไม่

“ถ้าจะบอกว่าผมหาเรื่องใส่ตัว ก็พูดอะไรไม่ออกเหมือนกัน แต่
การถูกปรับว่าเป็นเรื่องทุกซิกแซกแสนสาหัส เข้าใจใช่ไหมครับคุณตำรวจ
การถูกสงสัย และถูกยึดเยียดข้อหาที่ตัวเองไม่ได้ทำ ถูกคนมองด้วยสายตา
เย็นชา ระหว่างนั้นก็เกิดความรู้สึกด่ามีดพองโตขึ้นเรื่อยๆ ก็ผมไม่ได้ทำอะไร
ทำไมต้องมาเจออะไรแบบนี้ ถ้าอย่างนั้นก็สู้ทำแม่งเสียเลยจะดีกว่าไหม”

“อะไรนะ”

“ก็สู้ทำแม่งเสียเลยจะดีกว่า ไม่ใช่หรือครับ สุดท้ายผมไม่ได้ล้มผัส
แม้แต่ปลายนิ้วของมิโนริจิงที่น่ารักคนนั้นเลยนี่นา”

อิเซะรู้สึกสะอิดสะเอียนอย่างแรง พร้อมกันนั้นก็รู้สึกที่ตัวเองสงบ
อย่างน่าประหลาด เขาลังเลที่จะใช้คำว่า รู้สึกเหมือนเกาเก็อบถูกที่คัน

“นี่คุณอิเซะ”

“หา”

“คุณอิเซะ”

จู่ๆ ก็รู้สึกว่าซุกซุกเข้ามาใกล้ยิ่งกว่าที่มองเห็นด้วยตา

“คุณอิเซะก็เคยไม่ใช่หรือครับ เรื่องแบบนั้น”

ผมควรจะตอบว่า---เคย เพื่อเอาใจผู้ชายคนนี้หรือเปล่านะ

หรือว่า---

“จะให้บอกไหมครับ”

“หา”

“เรื่องมิโนริจัง จะให้บอกคุณตำรวจคนอื่นไหม”

ดวงตากลมจ้องเขม็ง

“ผมบอกแต่กับคุณอิเซะคนเดียวนะ”

ฉันคนเดียวหรือ---

เสียงประตูเปิดออก อิเซะได้สติหันไปดู ชายผมสีดอกเลาสวมชุดสูทอย่างเท่เดินเข้ามา

“สวัสดีครับ ผมชื่อคิโยมิยะจากกองบัญชาการตำรวจโตเกียวครับ”

ชายตัวเล็กผมหยิกหย็อง ส่งสายตาทักซุซูกิจากข้างหลังคิโยมิยะ แล้วพูดว่า “รูอิเกะครับ”

คุณโทโดโรกิโดนปลดหรือ ก็เป็นธรรมดาสินะ--- อิเซะคิด พลังเบนสายตากลับไปที่คอมพิวเตอร์ในตึกตรงหน้า บ้านที่เรื่องราวลับเพหระที่คุยกับซุซูกิ หยุดอยู่แค่คำพูดของซุซูกิที่ว่า ‘แหม น่าอายุจริง แต่นี้เป็นเรื่องสมัยไซวะนะ’

อิเซะกำลังจะขยับนิ้วต่อ แต่แล้วเกิดลั้งเล

จู่ๆ รูอิเกะยื่นหน้ามาจากด้านข้าง ดวงตาใต้แว่นกลมเป็นประกาย กำลังอ่านรายงานของอิเซะอย่างสนใจ ตอนรูอิเกะกางแก้อีพับแล้วนั่งลงข้างๆ อิเซะเริ่มพิมพ์อีกครั้ง ‘สวัสดีครับ ผมชื่อคิโยมิยะจากกองบัญชาการตำรวจโตเกียวครับ’

4

ผมเผ้าตัดสั้นเท่ากัน ไม่ใส่โคโลญจน์ หน้าก็ไม่ได้ล้าง นี่คือนสิ่งที่คิโยมิยะ เทรูสึกูรู้สึก เมื่อเผชิญหน้ากับซุซูกิ ทาโกซากุเป็นครั้งแรก

“จากนี้ไป ผมจะเป็นคนทำหน้าที่แทนครับ”

คำพูดของคิโยมิยะทำให้ซุซูกิทำปากงู๋ ตาโต รวากับจะบอกว่าตกใจ แต่ทำได้แย่มาก

เสื้อสเวตเตอร์เป็นขุย เสื้อแจ็กเก็ตผ้าลูกฟูกซอมซ่อ ทั้งสองตัวเหมือนไม่เคยซักเลยตั้งแต่ซื้อมา รู้เลยว่าใส่มาตลอดหลายปี ไม่เห็นนาฬิกาข้อมือ หรือเครื่องประดับอื่น

เกิดความรู้สึกเหมือนขึ้นจิกซอร์ต่อเข้าที่ เริ่มจากขึ้นที่อยู่ี่มุก่อนเหมือนทุกครั้ง

“คุณตำรวจคนเมื่อกี้เป็นอะไรไปหรือครับ”

คิโยมิยะให้ความใส่ใจของปาก ดูเหมือนฟันจะเรียงปกติ ไม่ดีเหลือถึงขนาดต้องกังวล ไม่มีกลิ่นนิโคตินหรือแม้แต่แอลกอฮอล์

“เขากลับไปทำงานของตัวเองแล้ว ส่วนผมถนัดชวนคุยแบบนี้ ถ้าจำเป็นก็มีอำนาจพอจะสนองความต้องการของคุณได้”

“แต่ผมถูกใจเขา แล้วก็สัญญาว่าจะไม่พูดกับใครนอกจากเขา”

“คุณโทโดโรกิรับทราบเรื่องการเปลี่ยนตัวแล้ว เพราะพวกเราคิดว่าคุณเป็นผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญมาก ได้โปรดเข้าใจด้วยครับ”

“อ้อ ชื่อคุณโทโดโรกินั่นเอง”

สีหน้าเขาเข้มขึ้นขึ้นมาทันที “ตอนแรกได้ยินชื่อแล้วนะ แต่ก็ลืมเสียได้ ไม่ดีเลยเนอะ ลืมชื่อคนเนี่ย”

ผมเป็นอย่างนี้เป็นประจำ--- ซุซูกิเกาศีระชะด้วยความเขินอาย หย่อมสีระชะล้านกลมสะดุดตาอย่างประหลาด

เป็นปฏิกิริยาตามที่ได้รับรายงาน ดูใส่ชื่อ เชื้อฟัง ประชดตัวเอง อีกมุมหนึ่งก็มีเทคนิคการพูดอันพิสดารที่ทำให้เข้าไม่ถึงตัวตนที่แท้จริงได้ ไม่รู้เป็นการคำนวณมาอย่างดีหรือเป็นโดยธรรมชาติ จุดที่โทโดโรกิก็ยังไม่มอง ไม่ออก เป็นจุดสำคัญสำหรับคิโยมิยะด้วย

เพื่อประเมินระดับเจตนาร้ายของผู้ชายคนนี้

“ว่าแต่” ชูชุกิถาม “จะขอให้คุณโทโดโรกิกลับมาทำหน้าที่ต่อไม่ได้หรือครับ”

“ขอโทษนะ ตัดใจเสียเถิดครับ เพราะเราคิดว่าคุณเป็นผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญมากๆ ขนาดนั้นนะครับ”

เขาพูดด้วยสำนวนเดิม แต่เน้นเสียงมากขึ้น แล้วค่อยพูดเสียงอ่อนลง

“หรือว่า ถ้าเป็นคุณโทโดโรกิ คุณจะบอกทุกอย่างหรือครับ”

“ทุกอย่างนี่หมายถึง”

“เกี่ยวกับระเบิดที่เหลือ”

อ้อ ชูชุกิตอบมื่อดังปั้ง “คุณตำรวจ นั่นเป็นสิ่งที่ยากเลยครับ ผมเองก็อยากจะทำอย่างนั้นมากโขอยู่ ซึ่งมันก็มีกลางสังหรณ์อยู่ก็จริง แต่ให้บอกว่าจะต่อไปจะเป็นเมื่อไหร่ที่ไหนนี้ ผมก็ไม่รู้เลย”

เขาขมวดคิ้วหน้าอย่างน่าสมเพช

“เห็นว่าคุณบอกกับโทโดโรกิว่า ถ้าได้ดูข่าวเกมเบสบอลมืออาชีพก็อาจจะบึ่งได้บ้าง”

“ครับ ตอนนั้นเป็นอย่างนั้นจริงๆ แต่ตอนนี้ สถานการณ์เปลี่ยนไปอีกแล้ว คุณโทโดโรกิก็ไม่อยู่ เวลาผ่านไปแล้วใช่ไหมครับ สัมผัสพิเศษนี้ มันต้องมีเชื้อไฟแบบที่เรียกว่าความต้องการที่วูบวาบอยู่ข้างใน หรือว่าความไม่สบายใจที่พลุ่งพล่าน อะไรแบบนี้ครับ”

“อย่างนี้เอง” คิโยมิยะกุมมือวางบนโต๊ะ “ขอถามหน่อย อยากรู้ว่า ปกติสัมผัสพิเศษนั้นจะรับรู้ได้ตอนไหน บอกคุณในเรื่องแบบไหน ถ้าช่วยบอกได้ก็จะดีครับ”

“อ๊ะ คุณตำรวจ หรือว่าสงสัยเรื่องที่ผมพูดหรือครับ”

“ถ้าสงสัยก็คงไม่ถามแบบนี้หรอก”

คิโยมิยะจ้องเขม็ง “เวลาก็มีจำกัดด้วย” เขาสังเกตปฏิกิริยาของชูชุกิ

“ระเบิดลูกแรกตอนสี่ทุ่ม ลูกที่สองห้าทุ่ม ได้เวลาพอดีทั้งสองลูก

ถ้าลูกต่อไปก็ทิ้งระยะชั่วโงมหนึ่งอีก ก็มีเวลาเหลือไม่ถึงครึ่งชั่วโงมก่อนถึงเที่ยงคืน”

ชูชุกินหน้าเหวอ หรือแสร้งทำเป็นหน้าเหวอ เสียงจิกชอว์ต่อเข้าที่ดังขึ้นอีกครั้ง กรอบนอกของจิกชอว์ที่ชื่อชูชุกิน ทาโกซากุถูกต่อให้เต็มขึ้นเรื่อยๆ

“มีแต่คุณเท่านั้นที่จะหยุดอาชญากรรมอันเหี้ยมโหดนี้ได้”

“มีแต่ผมหรือครับ”

คิโยมิยะพยักหน้า บอกตามตรง เขาพูดต่อ “ตอนนี้เวลานี้ ถึงจะมีระเบิดลูกต่อไป เราก็ทำอะไรไม่ได้ มันน่าเจ็บใจ และคับข้องใจมาก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้”

รู้สึกถึงสายตาดำหนึ่จากด้านหลัง ตำรวจสายสืบหนุ่มของโรงพักในงาตะ น่าจะชื่ออิเซะ

“เป็นคำพูดที่ตำรวจไม่ควรพูดใช่ไหมครับ แต่อะไรที่ทำได้ก็คือทำไม่ได้ มันน่าเสียใจแต่ก็เป็นความจริง ถึงตำรวจจะระดมสรรพกำลังทั้งหมด ก็คงเป็นไปไม่ได้ที่จะหาระเบิด รู้แค่ออยู่ที่ไหนสักแห่งในโตเกียวที่กว้างขวางใหญ่โต โดยไม่มีคำใบ้เลย ก็นั่นแหละ トラバไตที่ไม่มีสัมผัสพิเศษ ก็คงได้แต่ถ่มน้ำวรอ ตอนนี้ สำหรับเรา คนร้ายเป็นแค่ฆาตกรไม่เลือกหน้าที่ผลุบๆ โผล่ๆ ก่อความรำคาญ”

คิโยมิยะไม่ละสายตากรูชุกิน

มีเรื่องต้องมองให้ออกสองเรื่อง ก่อนอื่น ชูชุกินคิดจะรอให้ระเบิดโดยไมบอกกล่าวล่วงหน้าหรือเปล่า

และจุดประสงค์ของชายคนนี้ เป็นแค่การก่อวินาศกรรม หรือว่าต้องการเรียกร้องสิ่งอื่นโดยใช้การก่อวินาศกรรมมาต่อรอง

“ขอแค่มีการบอกใบ้ เราจะตอบสนองด้วยกำลังทั้งหมดของเรา”

ถ้าแกนกลางจริง คงรับรู้ความหมายนั้นได้แล้ว

ก็แกงใจมาให้จับด้วยตัวเองไม่ใช่หรือ คิโยมิยะถามเช่นนั้นในใจ จึงไปอาละวาดที่ร้านขายเหล้า เพื่อจะได้เข้ามาจับจองห้องสอบสวนนี้ ได้สำเร็จ แล้วเปิดเผยสิ่งที่ตัวเองก่อไว้ ไม่ใช่คนที่แค่ต้องการทำร้ายคนอื่น

ที่เรียกว่าฆาตกรไม่เลือกหน้า ทำให้แก่เสียหน้าใหม่ ถ้าอย่างนั้นก็ลองทำให้ฉันรู้ว่านายดูดี

“เป็นยังไงครับ มีอะไรปังขึ้นมาบ้างไหม”

สิ่งที่แก้ต้องการคือการเล่นเกมไม่ใช่หรือ อยากประลองสมองเอาชนะตำรวจ ถ้าอย่างนั้นก็จงทำตามกติกาของฉันดูดี

รีบบอกใบ้ระเบิดลูกต่อไปมาสิ

“คุณชูชุกิ เห็นอย่างนี้ผมก็เป็นประเภทไม่ยอมแพ้ใครนะ ผมต้องเป็นประโยชน์แก่คุณแน่”

คิโยมิยะไม่พลาดที่จะเห็นริมฝีปากของชูชุกิหลุดยิ้มแฉ่งหนึ่ง

“ขอโทษนะ” แต่ยิ้มนั้นก็ถูกซ่อนภายใต้สีหน้าลำบากใจที่น่าเกลียดทันที “ต้องขอโทษเป็นอย่างมาก แต่มันไม่ได้หรอกนะ สัมผัสพิเศษนั้นไม่ทำงานมาครู่ใหญ่แล้ว”

คิโยมิยะแอบมองนาฬิกาข้อมือแฉ่งหนึ่ง ขณะนี้เป็นเวลา 23:50 น.

ตั้งแต่ตอนที่พวกคิโยมิยะเข้ามา มีการอนุญาตให้ใช้แอปฯ พิเศษซึ่งแบ่งปันข้อมูลการสืบสวนกันได้ ถ้าคดีมีความคืบหน้า ข้อมูลจะถูกอัปเดตเป็นระบบเพื่อแจ้งผู้บัญชาการหน้างานและผู้บริหารจากกองบัญชาการใหญ่ให้รับทราบ มีรายงานว่า ได้มีการแจ้งเรื่องเพื่อขอความร่วมมืออย่างเร่งด่วนจากตำรวจจังหวัดอื่นทั่วประเทศ น่าจะมีการรวบรวมคดีน่าสงสัยทั้งหมดที่เกิดขึ้นในประเทศญี่ปุ่น คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กที่อิเซะใช้และแท็บเล็ตของรูอิเกะก็มีสิทธิ์เข้าถึงข้อมูลนั้น

แต่ไม่มีวีแววความเคลื่อนไหวของเหล่าลูกน้องเลย

ระเบิดตอคนที่ยิงคืนจะมีหรือไม่มีกันแน่

ชูชุกิเริ่มกระดึบกระสายอยู่ตรงหน้า ยิ้มแหย่อย่างเคอะเขินเพื่อหยั่งอารมณ์ของทางนี้ แค้นนี้ดูออกหรือคิโยมิยะนึกถึงใบหน้าที่กำลังแลบลิ้นอยู่ภายใต้หน้ากากได้อย่างชัดเจน แต่จะไม่บอกอะไรมากกว่านี้หรอกนะ---

คิโยมิยะเกือบจะเกิดอารมณ์ฉุนเฉียว จึงหลับตาลงชั่วคราว
ต้องไม่ใช่อารมณ์ แค่ทำสิ่งที่ตัวเองควรทำเท่านั้น

ไม่นานจะมีการจัดตั้งกองบัญชาการสืบสวนพิเศษที่กองบัญชาการ
ตำรวจโตเกียว เพื่ออำพรางสื่อมวลชนให้ห่างจากโรงพักในงาตะที่ชูชูกิ
อยู่นี้ด้วย ถ้ารู้ที่อยู่บ้านของชูชูกิได้จากการสืบสวนเพื่อระบุตัวตนตามคำสั่ง
การของสึรุกุ ก็มีโอกาสูงที่จะรู้จำนวนและจุดวางระเบิดได้ ทันทึที่เจอ
หลักฐานก็คงจะจับกุมอย่างเป็นทางการ และค่อยๆ ค้นเอาความจริง
แต่นั้นไม่ใช่งานของหน่วยสืบสวนอาชญากรรมพิเศษ

พวกคิโยมิยะจะทำหน้าที่เฉพาะระหว่างที่คดียังดำเนินอยู่ เพราะ
ฉะนั้นพันธกิจของเขาจึงเป็นการคิดถึงเรื่องเลวร้ายที่สุด และทำหน้าที่
ให้ดีที่สุด ทำอย่างเต็มกำลังสุดหัวใจ ภายในขอบเขตที่ตนได้รับอนุญาต

“ถ้าสัมผัสพิเศษทำงานได้ไม่ดี ลองมาคิดหาวิธีที่จะทำให้มันทำงาน
ได้ดีกัน ทางนี้ก็ยินดีร่วมมือเต็มที่ ต้องเตรียมอะไรถึงจะทำงานได้ดี ทำยังไง
มันถึงจะกลับมา ลองมาร่วมมือกันหาวิธีที่ดีที่สุดกัน”

น้ำเสียงนุ่มนวล แต่ความเจ็บปวดแทบใจจะขาดแล่นผ่านหัวใจ
คิโยมิยะยอมผ่อนคลายการไล่ต้อน เลือกว่าจะคุยกันแทน ในความเป็นจริง
เขาตัดสินใจที่จะยอมให้เกิดระเบิดตอเนียงคืน

“หรือเราลองเปลี่ยนสถานที่ดูดีไหมครับ การเปลี่ยนสิ่งแวดล้อม
อาจช่วยกระตุ้นก็ได้”

“ฮะ ไม่ได้นะครับ”

ชูชูกิตอบทันควัน

“ที่นี่ดีกว่า ถ้าไม่ใช่ที่นี่ก็ใช้ไม่ได้หรอกครับ”

เขาจ้องมาตรงๆ พูดด้วยน้ำเสียงไม่ลังเล

“ผมรู้สึกอย่างนั้น ไม่เป็นไรใช่ไหมครับ ถึงจะเปลี่ยนตัวคุณโทโดโรกิ
แต่ทางนี้ก็ยังยอมร่วมมือ คิดว่าผมจะเอาแต่ใจบ้างก็น่าจะได้นะครับ”

คิโยมิยะหรีตา “ก็จริงนะ” เข่าบั้นยืมขณะค้นหาจุดประสงค์ที่แท้จริง ที่สถานีตำรวจจะต้องมีห้องสอบสวนที่ติดตั้งกระจกที่มองได้ด้านเดียว แต่ ชูซุกิซึ่งเดิมถูกจับด้วยข้อหาเล็กน้ยจึงถูกจัดเข้าห้องที่ไม่มีอุปกรณ์แบบนั้น การเสียเวลาอย่างไม่ควรไปกับสภาพที่ไม่รู้ว่าจะเกิดระเบิดเมื่อไหร่ อาจเป็นสาเหตุให้เกิดการสูญเสียครั้งใหญ่ เขาจึงละล้าละลัง แต่ถ้าเป็นไปได้ ก็อยากย้ายไปห้องที่ควรจะเป็น

แต่ก็ไม่จำเป็นต้องบังคับฝืนใจ เพราะถ้าทำให้ชูซุกิขุ่นเคืองขึ้นมา จะยิ่งแย่ไปกันใหญ่

ที่สำคัญกว่านั้น เขาสะดุดกับปฏิกริยารุนแรงของชูซุกิซึ่งตอบ ทันควันราวกับตัดสินใจเอาไว้แล้ว รู้สึกถึงความมุ่งมั่นที่จะไม่ยอมโอนอ่อน อาจเป็นส่วนหนึ่งของการต่อรองเพื่อให้ได้อำนาจเหนือกว่า หรือว่ามีเหตุผล ที่ไม่อยากจะย้าย

แก้มทั้งสองของชูซุกิยกขึ้น

“จะว่าไป” ลิ่นหนาเสียวริมฝีปาก “เมื่อที่เพิ่งนึกขึ้นได้ ผมเคยอ่าน หนังสือเล่มหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องหัวใจคน เป็นเรื่องที่ น่าสนใจ”

เขางอหลัง ยื่นหน้า “ลืมไปแล้วว่าหนังสือชื่ออะไร เป็นหนังสือที่ อธิบายเรื่องยากๆ อย่างพวกปรัชญาหรือจิตวิทยาให้เข้าใจง่าย เห็นอย่างนี้ บางครั้งผมก็อ่านหนังสือดีๆ แบบนั้นเหมือนกันนะ ถึงจะรู้สึกเกรงใจ เพราะไม่มีเงินซื้อ แต่ก็ไปยืมอ่านตามร้านหนังสือ ห้องสมุดก็ไปนะ ครึ่งปี จะไปสักครั้งสองครั้ง”

แล้วยังมีร้านหนังสือเก่าด้วย ร้านหนังสือเก่าใหญ่อย่างกับซูเปอร์ มาร์เก็ตก็มีใช่ใหม ถ้าเป็นที่นั่นก็เข้าไปอ่านได้โดยไม่ต้องเกรงใจ

“แล้วมันเขียนอยู่ในหนังสือเล่มนั้น นี่คุณตำรวจ คิดว่าหัวใจของ คนนี้ มีรูปร่างแบบไหน”

“---เอ... เดาไม่ถูกเลย”

“บางทีลองคิดสักนิดก็จะมีรู้ คุณตำรวจ ดูทำเป็นคนรู้เรื่องต่างๆ

เยอะมากไม่ใช่หรือครับ หัวน่าจะตึกว่าผมเป็นลึบเท่า คิดว่าน่าจะได้คำตอบทันทีแน่เลย”

“คุณตีความผมสูงเกินไปแล้ว แต่น่าละอายที่เรื่องหัวใจคนเป็นสิ่งที่ผมไม่ถนัดเลย”

คิโยมิยะยกไหล่เบาๆ

“ช่วยบอกคำตอบมาเถอะ”

“เอาน่า อย่าพูดอย่างนั้นเลย ลองคิดดูหน่อยนะครับ คิดเสียว่าเป็นการตอบปัญหาอะไรเอ่ย นะ”

คิโยมิยะแสรั้งยิ้มเฟื่อน แต่เบื้องหลังตึงเครียด ตอบปัญหาอะไรเอ่ยหรือ---

ได้ยินเสียงเคาะพื้นดังตึงจากด้านหลัง รองเท้ากีฬาของรูอิเกะส่งสัญญาณบอกเวลาเที่ยงคืน

“---รูปร่างของหัวใจ คงไม่ได้หมายถึงความรักหรือความเกลียดชังหรือกนะ ถ้าเป็นพวกคำคมล่ะเป็นไง หัวใจทำให้ชีวิตสมบูรณ์ หรือว่าความงามที่แท้จริงจะเห็นได้โดยผ่านหัวใจเท่านั้น อะไรอย่างนี้”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ เป็นสิ่งที่ชัดเจนกว่านั้นครับ”

“สุดท้ายแล้ว มันก็เป็นคลื่นไฟฟ้าของสมองอย่างนั้นหรือ”

“ถ้าอย่างนั้นมันก็จัดขีดเกินไป มันเป็นรูปธรรมมากกว่าแค่อารมณ์หรือคลื่นไฟฟ้า”

“อย่างเป็นทางการสี่เหลี่ยมจัตุรัส หรือสามเหลี่ยมนะหรือ”

“ใช่แล้ว ใช่แล้วครับ เพียงแต่เป็นรูปร่างที่มีความหมายเป็นเรื่องเป็นราว”

คิโยมิยะพิงพนัก กอดอกทำท่าครุ่นคิด ตาจับอยู่ที่ชูทูกิตตลอด ชูทูกิกก็ไม่ละสายตาจากคิโยมิยะ แกว่งตาเป็นประกายเหมือนกำลังสนุก และยังมึนๆที่ท้าทายมากขึ้น

ในเวลาที่ได้รับข่าวร้ายที่สุด ถ้าเขากำลังคุยเรื่อง “รูปร่างของหัวใจ” กับผู้ต้องสงสัยในฐานะเจ้าหน้าที่สอบสวนละก็ แน่นนอนว่าทั้งผู้บังคับบัญชา

และสังคม หรือแม้แต่ตำรวจหนุ่มของโรงพักที่กำลังพิมพ์คอมพิวเตอร์เสียงดัง ก็คงตำหนิเขาอย่างไม่ปราณี เป็นสถานการณ์ที่อาจถูกย้ายหรือลดตำแหน่งได้ ที่สำคัญเกี่ยวข้องกับชีวิตของคน แต่คิโยมิยะพยายามไม่คิดถึงควมรับผิดชอบที่หนักหนานั้น

“มีคำใบ้อะไรไหมครับ”

“จริงสินะ” ซุซูกิเหลือกตามองบน “ถ้าฉัน เหาอย่างนี้ดีกว่าไหมครับ คุณรู้จักเกมที่ชื่อว่า ‘เก้าหาง’ ไหมครับ”

“...ไม่เลย เพิ่งเคยได้ยิน”

“อ๊ะ อย่างนั้นหรือครับ ยังไงมันก็เป็นการเล่นห้องถิ่นของบ้านนอก” ซุซูกิยกสองมือขึ้นโบกอย่างลวกๆ “กติกาง่ายมาก เดี่ยวผมจะถามคำถามเก้าข้อ คุณตำรวจเพียงแคตอบคำถามนั้นก็พอ แล้วสุดท้ายผมจะลองทายรูปร่างหัวใจของคุณตำรวจ”

“รูปร่างหัวใจผมนะเหรอ”

“ใช่ครับ รูปร่างหัวใจของคุณตำรวจ”

ซุซูกิยิ้มทั้งที่เหลือกตา คิโยมิยะจ้องหน้าเขา

“ความจริงแล้วอยากจะเล่นกับคุณโทโดโรกินะครับ”

น้ำเสียงเหมือนจะหยิ่งเชิง ถ้าปฏิเสธฉันจะนั่งเงียบนะ---

“ไม่ชอบเกมแบบนี้หรือครับ เป็นการเสียมารยาทที่จะเล่นกับคุณตำรวจหรือเปล่า”

“ไม่หรอก”

คิโยมิยะยังไม่หุบยิ้ม

“น่าสนุกนี่ ฉันมาเริ่มเกมที่ว่านั้นกันเถอะ”

มันเป็นเวลาที่จะมาเล่นอะไรสบายใจเฉิบอย่างนี้หรือ ---รู้สึกได้ถึงความบ้าคลั่งจากด้านหลัง ทิ้งช่วงไปพักหนึ่ง ได้ยินเสียงรัวนิ้วบนแป้นพิมพ์ คิโยมิยะคิดว่าตัวเองก็สั่งสมประสบการณ์มากพอที่จะปล่อยวางว่านั่นเป็นเพราะพวกเขาอายุยังน้อย

เกมนี้เป็นชัยชนะของชูชุกิตั้งแต่ต้น ผู้ไม่ล้มเลิกที่จะก่อวินาศกรรม และยอมให้โดนจับ ไม่มีวิธีเด็ดขาดที่จะสอบสวนคนนอกกรอบ ซึ่งใช้สามัญสำนึกของคนในสังคมกับเขาไม่ได้ นอกจากจะทำให้เขายอมคายออกมาด้วยทุกวิถีทาง ไม่ว่าจะต้องถอดเล็บ หรือให้กินยาพูดความจริง แต่บ้านเมืองที่มีชื่อแปดอย่างปัจจุบันไม่ยอมให้ทำแบบนั้น

คิโยมิยะ เทรุสึกุทำเท่าที่ตัวเองจะทำได้ เลือกริชที่ดีที่สุดจากการประเมินแล้วซึ่งความเสี่ยงกับความคาดหวัง และทำอย่างไม่ล้มเลิก เขาใช้แนวทางเรียบง่ายสุดๆ แต่เหนือกว่าวิธีการของหน่วยสืบสวนอาชญากรรมพิเศษที่ต้องจัดการกับคดีลักพาตัวหรือคดีจับตัวประกันที่สถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปทุกวินาที และค่อยๆ กลายเป็นความเชื่อมั่นของเขา เพราะอย่างนี้ คนรอบข้างจึงได้กระเช้าเขาบ่อยขึ้นว่าทำตัวเหมือน “อาจารย์นักวิชาการ” หรือ “เครื่องจักร” แต่หลังจากยอมรับว่ามันเป็นวิถีชีวิต เขาก็เลิกใส่ใจกับเสียงรบกวนเหล่านั้นได้

ตอนนี้การจะจำกัดเรื่องที่จะพูดไม่ใช่ทางเลือกที่ดี ควรใช้การสนทนาเพื่อดึงข้อมูล และในเมื่อตัดสินใจแล้ว ก็ต้องเล่นกับมันอย่างจริงจัง “เกมนี้อาจเป็นเชื้อไฟให้กับสัมผัสมุขพิเศษของคุณอย่างคาดไม่ถึง ด้วยสินะ”

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว เป็นอย่างนั้นเลยครับ”

ชูชุกิพูดอย่างตื่นเต้นจนน้ำลายกระเซ็น “อา... ตื่นเต้นจัง ดีใจจังเลย สนุกจังเลย ใช่แล้ว ขอให้ตอบคำถามอย่างซื่อตรงนะครับ ไม่ต้องคิดลึก เพื่อในสัญญาชาตญาณ”

คิโยมิยะรู้สึกอึดอัด หมองอีกฝ่ายว่าเป็นจิกซอร์ขนาดเล็กหนึ่งพันชิ้น--- ไม่ง่ายเท่าขนาดห้าร้อยชิ้น แต่ก็ไม่ได้เข้าใจยากขนาดสามพันชิ้น เข้าใจยากกว่าขนาดใหญ่สำหรับเด็กเล็ก แต่ก็ไม่ได้เล็กจิ๋วจนตาลาย มีสี่สันสวยงาม ปากเก่ง เป็นลวดลายที่ค่อนข้างประกอบง่าย

“ฮะ อีก็อย่าง ถ้าเป็นคำถามที่ตอบยาก ก็บอกได้เลยไม่ต้องเกรงใจนะครับ จะได้ไม่นับ ถือว่าไม่มีคำถามนั้น”

“ได้ครับ งั้นเริ่มกันเลย”

ชูชุกก็ขยับตัวอ้วนกลมขึ้นมา นั่งตัวตรง

“ถ้างั้นคำถามแรก คุณตำรวจกำลังเดินอยู่บนเนินที่สว่างไม่ลาดชัน คุณอายุน้อยกว่าตอนนี้นี่มาก ๆ ประมาณเด็กประถมต้น อย่างมากก็ประถมปลาย กำลังเดินขึ้นเนินนั้น คงกำลังจะไปโรงเรียน ไม่ก็อยู่ระหว่างทางกลับบ้าน ว่าแต่คุณตำรวจ เคยถูกสุนัขกัดไหมครับ”

“---นั่นเป็นคำถามแรกหรือครับ”

“ฮะ ใช่ครับ ได้เลยครับ เชิญ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ Yes เคยโดนกัดครับ หมามาจรจัดในพื้นที่กร้างแถวบ้าน”

“ผมก็เคยโดนครับ ขอโทษนะครับ คิดว่าผมกับคุณตำรวจเป็นคนรุ่นราวคราวเดียวกัน ผมอายุสี่สิบเก้า กำลังจะห้าสิบแล้ว เพราะอย่างนี้สมัยเด็กจะเป็นสมัยไซวะ แล้วยังเป็นไซวะตอนฟองสบู่กำลังฟองโต เศรษฐกิจรุ่งเรือง ในเมืองของผมก็มีอาคารใหม่เกิดขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็ยังมีป่า มีทุ่งหญ้าเหลืออยู่ แล้วก็เห็นสุนัขจรจัดบ่อยๆ เด็กกล้าจะเอาไม้ตีมัน ทุกคนต่างพากันชื่นชม แน่นอนผมก็เป็นพวกเด็กอื่นๆ อีกมากมายที่เฝ้ามองฮีโร่จากที่ห่างไกล”

“คำถามที่สองล่ะ”

“อ้อ ขอโทษครับ เผลอพุดนออกเรื่อง แหม สมกับเป็นคุณตำรวจ พอมาอยู่ตรงหน้าอย่างนี้ ผมก็เลยอยากจะพุดมันทุกเรื่อง คงเพราะบุคลิกที่คุณเป็นคนอบอุ่นกระมัง อาจเป็นเพราะเติบโตในเมืองใหญ่ คุณเป็นผู้ดีต่างจากคนอื่นด้วย”

“อย่ามาล้อเล่น แถวบ้านผมตามที่กร้างมีหมาจรจัดอยู่ นะครับ”

ชูชุกก็ยิ้มกริ่ม “รู้สึกเหมือนคนใกล้ตัวครับ คุณอาจจะไม่ชอบใจ

แต่ผมรู้สึกเหมือนคุณเป็นคนใกล้ตัวจังครับ”

เหมือนแค่เป็นการฆ่าเวลาอย่างไรไม่รู้ คิโยมิยะดูนาฬิกาข้อมือ เวลาผ่านไปเร็วกว่าที่คิด แต่ยังไม่รู้ข้อมูลใหม่เลย ระเบิดตอเนียงเคียงคีนอาจเป็นสิ่งที่วิตกกังไปเอง เขาแอบถอนหายใจ

“ถ้าจั่งข้อสองนะครับ ช้างหน้ายังคงเป็นเนินต่อเนือง รู้ตัวอีกทีคุณตำรวจก็โตขึ้นเล็กน้อย ประมาณมัธยมต้นกระมัง อายุใกล้จะต้องสอบเข้ามัธยมปลาย อาจจะมีการจดจดคำศัพท์ไว้ในมือ แล้วพอมาเจอทางสองแพร่ง คุณตำรวจก็ถูกดูดไปทางหนึ่ง เพราะว่ามีอาคารใหญ่อยู่ปลายทางนั้น อาคารดูดีกำแพงสวย จนอยากจะเข้าไปดูของข้างใน ไม่รู้สึกกลัวแม้แต่น้อย ต้องมีของสนุกๆ เต็มไปหมดแน่ อาคารนั้นอาจเป็นโรงยิมหรือภัตตาคารก็ได้ หรืออาจจะเป็นโรงแสดงคอนเสิร์ต มีความเป็นไปได้ว่าจะเป็นหอสมุดหรือโรงหนัง ออนเซ็น โรงแรม หรือเกมเซ็นเตอร์ ที่นี้คุณตำรวจ คุณไปทำอะไรที่นั่น ช่วยตอบสิ่งทีนี้ก็ขึ้นได้ครับ”

“---ยิงปืน”

“ยิงปืนหรือ” ชูชุกิทวนคำอย่างสนใจ

“ครับ ก็แค่นี้ก็ขึ้นได้อย่างนั้นจริงๆ”

“ผมก็เคยเห็นในโทรทัศน์ ที่มีงานคล้ายงานร่อนfrisบี้ออกมาจากเครื่องที่อยู่ไกลๆ แล้วก็ยิงให้งานทะเลลูอย่างนั้นหรือเปล่า”

“เปล่าครับ ไม่ใช่การยิงเป้าบิน แต่เป็นปืนล่าสัตว์ที่ใส่ลูกกระสุนจริง แล้วผมถือมันอยู่”

“ถือมันอยู่แล้ว”

“...เล็งยิงเหยื่อที่เป็นนกป่า หรือไม่ก็สัตว์ใหญ่กว่านั้น อย่างเช่นหมี”

“ถ้าอย่างนั้น ในอาคารสวยนั้นก็ปืนปาลิครับ ปาอยู่ในอาคาร น่าสนใจ น่าสนใจ วิเศษจริงๆ”

คำตอบออกมาตามที่นี้ก็ได้จริงๆ แต่ดูเหมือนจะถูกใจเขาอย่างประหลาด คิโยมิยะเอาสีหน้าเคลิบเคลิ้มนั้นมาเป็นข้อมูล

“ถ้าอย่างนั้น ขอเข้าสู่คำถามที่สามได้ไหมครับ”

“แน่นอน เพียงแต่ขอแบบสั้นๆ หน่อยก็จะดีครับ”

“ແມ່ ต้องขอโทษด้วย แต่นี้เป็นวิธีการเล่น ต้องทำทั้งหมดนั้นถึงจะเป็นเกม ‘เก๋ทาง’ นะครับ”

ชูชุกิทำตัวลึบ คิโยมิยะตอบสนองด้วยรอยยิ้มเผื่อนแต่อ่อนโยน

กรอบนอกของจิกซอร์ของชูชุกิต่อสำเร็จแล้ว ที่เหลือก็แค่สร้างความชัดเจนกับภาพที่วาดไว้ ด้วยการรูกืบที่ละน้อย

ใช้ข้อมูลทุกอย่างประกอบขึ้นเป็นจิกซอร์หนึ่งรูป นี่คือวิธีการของคิโยมิยะ เขาต่อจิกซอร์ที่รวมอาชญากรรมและอาชญากรเอาไว้ ตั้งแต่เริ่มงานสืบสวนมา ก็ได้ต่อภาพจิกซอร์ประเภทต่างๆ มาหลายร้อยหลายพันรูป ตั้งแต่รูปใหญ่จนถึงรูปเล็ก รูปที่มีรายละเอียดซับซ้อนจนถึงภาพแอบสแตรกต์ ซึ่งดูกำกวม รูปเหล่านี้ได้มาประดับไว้ในพิพิธภัณฑสถานแห่งความทรงจำอย่างเป็นทางการเรียบร้อยแล้ว

คิโยมิยะปั้นยิ้ม ยิ่งทำให้ชูชุกิพูดเร็วโดยไม่ปกปิดความตื่นเต้น “งั้นต่อเลยได้นะครับ”

ในความรู้สึกของคิโยมิยะ จิกซอร์ราวสามร้อยชิ้นถูกต่อเข้าไปในรูปของชูชุกิ เหลืออีกเจ็ดร้อยชิ้น ครั้งนี้บทเรียนที่จะให้แก่อาชญากรก็คงไม่ถูกลบล้าง

แต่ยิ่งจ้องมองพองขน ก็ยิ่งจะพลาดได้

“คุณตำรวจออกจากอาคารกำแพงสวยงามนั้น แล้วป็นเนินเตี้ยๆ อีกครั้งคราวนี้คุณตำรวจไม่ใช่นักเรียนมัธยมแล้ว แต่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย เรียกได้ว่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่งตัวทันสมัย แล้วเห็นคนเดินยิ้มมาอยู่ตรงหน้า หล่อนเป็นใคร”

“ผู้หญิงหรือครับ”

“เอ๊ะ ครับ ไซ่ ก็ไหนๆ แล้ว”

“ที่ว่าเป็นใคร ดูมันกำกวมมากไปหน่อย”

“อะไรก็ได้ครับ เอาที่นึกขึ้นได้ก็พอ ฟังแล้วก็ตอบทันทีครับ นี่เป็นจุดสำคัญของเกมนี้”

“เงินขอเป็นแม่ก็แล้วกัน”

ชูชุกินิ่งรอ

“นั่นเป็นคำตอบครับ ไม่จำเป็นต้องมีอะไรมากกว่านี้ เพราะไม่ได้ต้องการให้อธิบายละเอียดว่าเป็นผู้หญิงแบบไหนครับ ถ้ายังไงก็อยากจะรู้ละก็ ขอเป็นคำถามที่สี่ครับ”

“ฮะ รู้ตัวหรือครับ”

ชูชุกิปรบมือว่า เก่งจัง

“ความจริงแล้วความสำคัญของเกมนี้อยู่ตรงนี้แหละครับ พอถามปุ๊บให้ตอบปั๊บแล้ว ดูเหมือนคนเราจะอยากอธิบายอย่างไม่น่าเชื่อ อย่างเช่นทำไมตัวเองถึงได้เลือกคำตอบนี้กับคำถามนี้ ยิ่งคนที่มินิสัยเจ้าระเบียบก็จะยิ่งชอบอธิบายให้คนอื่นเข้าใจ”

“คุณเคยเรียนจิตวิทยามาหรือ”

“ฮะ เปล่านะครับ เป็นไปไม่ได้หรอก แน่นอนทั้งหมดนี้มาจากการยีนอ่าน ฮะ พอที่เถอะครับ คนถามคำถามคือผม คนตอบคือคุณตำรวจนะ”

“ขอโทษ งั้นเชิญคำถามที่ห้า”

“คำถามที่สี่ครับ คุณตำรวจ”

คิโยมิยะต่อจิกซอร์ไว้ได้อีกร้อยชิ้น รู้ดีว่าไอคิวของชูชุกิน่าจะอยู่ที่ค่าเฉลี่ย หรือสูงกว่าค่าเฉลี่ยเล็กน้อย เพียงแต่เฉพาะในชายที่ตัวเองมีสมาธิอยู่ได้เท่านั้น ชูชุกิมีความสามารถแต่แหละแหละ ใช้ชีวิตไม่เป็น ขาดความทรหดอดทน ที่เลิกเหล้าไม่ได้ หรือทำงานไม่ได้นานเพราะมินิสัยที่เรียกว่า “บุคลิกภาพขาดความมุ่งมั่น” เห็นได้บ่อยในผู้กระทำผิดอย่างเช่น ลักขโมยข้าวฯ ยิ่งกว่านั้น ชูชุกิยังขาดความเคารพในชีวิตของคนอื่น มองไม่เห็นความเห็นใจต่อครอบครัวหรือญาติมิตรของผู้เสียหาย “บุคลิกภาพ

ต่อต้านสังคม” และเคลิบเคลิ้มไปการกระทำของตัวเอง เป็นลักษณะของ “บุคลิกภาพพยกตัวเอง” หรือ “บุคลิกภาพเชื่อมั่นในความคิดตน”

ดูเหมือนคนเราจะอยากอธิบายอย่างไม่น่าเชื่อ--- จิตวิทยาสไตล์ ชูชูกินั้น คิโยมิยะเชื่อว่าตรงกับตัวเขาเอง

เจ้านั้นปลาบปล้ำกับอาชญากรรมของตนเอง และอยากจะได้รอด จึงไม่มีระเบิดอย่างไม่ทันตั้งตัว เพราะเขาคิดว่าจะเอาชนะเกมได้

“คำถามที่สี่ คุณตำรวจโตเป็นผู้ใหญ่ ทำงานเป็นตำรวจแล้ว แต่เนิ่นเตี้ยยังคงทอดยาวไปเรื่อยๆ อากาศก็ดี คงแสดงว่าชีวิตไปได้สวย คุณตำรวจกำลังจับมือใครบางคน เดินไปบนเนินด้วยกัน คนคนนั้น---”

เขายื่นหน้ามา คิโยมิยะจใจแถมปาก

“ไม่ตอบหรอก จนกว่าจะถามคำถามเป็นเรื่องเป็นราว”

“ฮะฮ่า”

ชูชูกินะหงาย “สุดท้ายอด เพิ่งเจอคนแบบนี้เป็นครั้งแรก ทั้งที่ทุกคนอย่างน้อยต้องหลงกลนี้สักครั้ง”

“เชิญถามคำถามครับ”

“ครับ คนคนนั้นคือฮาเซเบะ ยูโกหรือครับ”

“--- เอ๊ะ”

5

โคดะ ซาระไม่เคยรู้สึกสังหรณ์อะไรมาก่อน คุณนายที่เสียไปไม่เคยมาเข้าฝัน ถึงกระจกมาสองดูครั้งแล้วครั้งเล่าก็มีแต่ตัวเองคนเดียว สัมผัสพิเศษ พลังจิต สัมผัสที่หก ฝ่ามือพลังจิต ทุกอย่างเป็นศูนย์ คิดว่าชาติก่อน คงจะเป็นหินที่กลิ้งอยู่ทั่วไปแน่

“จะเรียกว่าทิม หรือเรียกว่าไร้กังวลดี... เป็นนิสัยที่โชคดีนะ เธอนะ”

ประวัติผู้เขียน

โก คัตสึฮิโระ

เกิดเมื่อปี 1981 ในเมืองฮาชิโนเฮะ จังหวัดอาโอโมริ เป็นชาวเกาหลีที่โตมาในญี่ปุ่น เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยศิลปะโอซาก้า และสำเร็จการศึกษาปริญญาตรี ภาควิชาทัศนศิลป์ในคณะอักษรศาสตร์ ในขณะที่ศึกษาอยู่เขาไม่ได้หางานในบริษัทใดเป็นพิเศษ หลังเรียนจบก็ทำงานพาร์ทไทม์เพื่อหาเลี้ยงชีพ เขาก็กิจกรรมส่งเสริมการขายออนไลน์ เขาถูกพุดถึงในที่ทำงานว่าเป็น “พนักงานพาร์ทไทม์ที่ห่วยแตก” และเล่าว่า “เวลาผมมาถึงพื้นที่ที่ผมรับผิดชอบ ผมจะไปร้านอาหารครอบครัวและอ่านหนังสือที่นั่นก่อน” ในที่สุดเขาก็ถูกไล่ออกเพราะถูกจับได้ว่าเขาโดดไปกินเนื้ออย่างขณะทำงาน ในตอนแรกเขาเถียงกลับไปว่า “มีหลักฐานใหม่ว่าฉันออกไปกินข้างนอก” เขาหางานพาร์ทไทม์อื่นไม่ได้และรู้สึกไม่มั่นคงกับชีวิต ทำให้ต้องเริ่มเขียนนิยาย

เขาเปิดตัวครั้งแรกในปี 2015 เมื่อได้รับรางวัล Edogawa Rampo Award ครั้งที่ 61 จากเรื่อง “Moral Time” นามปากกาของเขาตอนที่ได้รับรางวัลคือ “ริงโกะ คัตสึฮิโระ” แต่ตั้งแต่นั้นมาก็ใช้ชื่อ “โก คัตสึฮิโระ” เพราะนามปากกาเดิมอ่าน เขียน จำยาก ในปี 2018 เขาได้รับรางวัล Haruhiko Oyabu Award ครั้งที่ 20 จาก “Shiroi Shodo (白い衝動)”; ในปี 2020 เขาได้รับรางวัล Yoshikawa Eiji Literary Award ครั้งที่ 41 และรางวัล Mystery Writers Association of Japan Award ครั้งที่ 73 สำหรับสารคดีและเรื่องสั้นต่อเนื่องเรื่อง “Swan (スワン)” ในปี 2021 เขาได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล Naoki Sanjo Award ครั้งที่ 165 จากเรื่อง “Oretachi no Uta wo Utae (おれたちの歌をうたえ)”

ประวัติผู้แปล

บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์

นักแปลและล่ามดีเด่น รางวัลสุรินทราชา พ.ศ. 2562

ในวัยเด็ก อ่านการ์ตูนและดูรายการโทรทัศน์ของญี่ปุ่น จนได้มีโอกาสเรียนเอกภาษาญี่ปุ่นที่วิทยาลัยปิตริภิมุข สมัยที่ยังเป็นระดับ ปวช. แล้วโชคดีได้ทุนรัฐบาลญี่ปุ่นไปเรียนคณะบริหารธุรกิจที่มหาวิทยาลัยโกเบ ทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท จบแล้วทำงานที่บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ คอร์ปอเรชั่น ประเทศญี่ปุ่น อยู่หลายปี รวมเวลาที่อยู่ในญี่ปุ่น 12 ปี

เมื่อกลับมาประเทศไทยไม่ค่อยได้ใช้วิชาบริหารธุรกิจ แต่ใช้ภาษาญี่ปุ่นหากินมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นงานในสถานทูตญี่ปุ่น บรรณาธิการการ์ตูนญี่ปุ่น ผู้ประสานงานการถ่ายทำสารคดีของสถานีโทรทัศน์ญี่ปุ่น หรือดีเจรายการเพลงและสาระจัดเป็นภาษาญี่ปุ่นชื่อ “Ohayo Bangkok”

นอกจากนั้นยังเคยเป็นบรรณาธิการวารสาร “Anone” เพื่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นฉบับแรกฉบับเดียวในประเทศไทยของสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่น ในพระบรมราชูปถัมภ์เป็นเวลา 19 ปีเต็มก่อนจะปิดตัวไป ปัจจุบันเป็นล่ามอิสระและยังรับงานแปล ทั้งงานด้านเทคนิคการบริหารและนวนิยายญี่ปุ่น

ผลงานแปล

นวนิยาย

“เกมซ่อนหล้าเอาตาย” เขียนโดย ยามาตะ ยูซุเกะ

“After School” “ฆาตกรรมหิมะ พระจันทร์ ดอกไม้” “เจตนาร้าย”

“พาหวิดแห่งความเงียบงัน” เขียนโดย ฮิงาชิโนะ เคโงะ

ฯลฯ

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

 DaifukuPUB

“ระเบิด” ผูกโบว์สองรางวัลชนะเลิศระดับประเทศปี 2023 จนกลายเป็น
นิยายสืบสวนแห่งปีของญี่ปุ่น!!!

- ชนะเลิศ Kono Mystery ga Sugoi 2023
- ชนะเลิศ Mystery ga Yomitai 2023

จากความแค้นนำพากลายมาเป็นโศกนาฏกรรมที่ปรากฏชีวิตคนมากมาย
ในมหานครโตเกียว

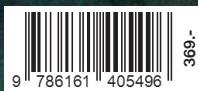
เมื่อคนร้ายใช้ความลับดำมืดของตำรวจเป็นอาวุธและใช้ระเบิดเป็นเครื่องต่อรอง
เรื่องราวของคนร้ายชายคนชั้นล่างตกอับที่ถูกจับเพราะเหตุชกต่อย
เขาสารภาพผิดแต่ขู่ว่าจะมีเหตุร้ายใจกลางโตเกียว 3 ครั้ง เริ่มจากตึกร้าง
ในย่านอาซากุฮาระ อีกไม่กี่ชั่วโมงก็เกิดระเบิดขึ้นที่นั่นจริงๆ

เขาทำคดีดีศรีตำรวจด้วยการบอกใบ้ด้วยปริศนาปั่นประสาทตำรวจ
ทั้งสถานี ชายผู้นี้วางระเบิดทรงอานุภาพทำลายล้างสูงไปทั่วเมืองได้จริงหรือ

นี่คือการต่อสู้ระหว่างตำรวจมือฉมังกับจอมวางแผนเล่นเกมจิตวิทยา
ตาต่อตา คำต่อคำ ในบรรยากาศห้องสืบสวนที่ดับจิตได้ทุกเมื่อ

เจตนาชั่วร้ายที่วางระเบิดปนโตเกียวจะชำระแค้นได้สำเร็จหรือไม่
สุดยอดเรื่องราวสืบสวนระทึกจิตวิทยาที่ชวนผู้อ่านมาลิ้มรสชาติเผ็ดร้อนดุเดือด
และนี่คือ Non-Stop Mystery ที่หายใจหายคอไม่ทัน

SN0077 นิยายสืบสวน

www.booktime.co.th

กดสั่งซื้อ

@DaifukuPUB